திராவிடநாடு

13—4—58 | வார வெளியீடு | விலை 16காசு

தாயின் விலங்கொடிய!

(கழுகு மலையான்)

“என்வீட்டின் பொருள்தன்னை யான்அறுப விக்க
இடமின்றி வடநாட்டார் இருஞ்சிறையுள் என்னை
முன்பூட்டி வைத்(து)உரிமை முழுவதையுங் கொன்று
முறையின்றி அதிகாரம் முடிக்கின்றார் பாரீர்!
அன்(பு)ஊட்டி நான்வளர்த்த அருமைமிகு மக்காள்
அநியாயந் தனைக்கேட்க ஆளில்லையோ? இங்கே?”
என்(று)ஈட்டி பாய்ந்தாற்போல் இதயத்தைக் குத்த
எதிர்நோக்கிக் கேட்கின்றாள் எழில்“திருவி டத்தாய்”

பாடுகின்ற ஆறுகளும் பைம்பொன்னும் முத்தும்
பசுமைநிறை காடுகளும் பலவளமுஞ் செறிய
தேடுகின்ற நிலையின்றிச் சேர்ந்தொருங்கே பெற்ற
“திருவிடத்தாய்” தனையின்று சிறைவைத்தார் கண்டீர்
ஆடுகின்ற வடநாட்டார் அதிகாரங் காட்டி
ஆருயிராம் உரிமையினை அபகரித்தார். இங்கே
கூடுகின்ற பொருளையெலாம் கொள்ளையடிக் கின்றார்
கூக்குரலிட் டழுதபடி குமைவதுவோ? நம்தாய்!

வடநாட்டுச் சிறையினிலே வாடிமெலி கின்றாள்
வையகத்தே குறைவற்ற வளம்மிகக் கொண்டாள்.
உடலெங்குஞ் செங்குருதி ஓடுகின்ற மக்காள்
உளங்கொதிக்க உயிர்பிழைக்க உணர்ச்சிமிகப் பெற்று
“விடமாட்டோம் இனியாங்கள் வேறெவர்க்கும் அஞ்சோம்
வெற்றியெமக் கே”யென்று விளம்பிடுவீர் இன்றே
திடமான நெஞ்சோடு சேர்ந்திங்கே யொன்றாய்
திருவிடத்தாய் மகிழ்ந்திடவே சிறைமீட்க வாரீர்

கோட்டையிலிருந்தே!

வடக்குக்கும் தெற்குக்குமுள்ள பிளவு நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டு போகிறது என்ற உண்மையை மறைக்கலாம். விஷயம் கசப்பானது, பயங்கரமானதும்கூட. நினைத்தால் நெஞ்சம் ஐயுறுகிறது. ஆனால் விஷயங்களை மறைப்பது வியாதிக்குச் சிகிச்சையோ, அரசியல் விவேகமோ ஆகாது. இப்போதும் விஷயம் முற்றிப் போகவில்லை. தலைக்கு மேல் வெள்ளம் போகுமுன் தகுந்த முயற்சி எடுக்கப்படாவிடின் இந்தப் பிளவு சுவராக எழும்பி இந்தியாவின் மற்றொரு பிரிவினைக்குக் காரணமாகும். மத வெறியை நாம் எதிர்க்க முடியாததால் பாகிஸ்தான் தோன்றியது. "ஐக்கிய நாடு" என்ற மனோபாவம் உண்டாக்கப்படாவிட்டால் தென்னாடும் துண்டாகிவிடும்.

*

தெற்குக்கும் வடக்குக்கும் உள்ள உறவுப் படத்தை நாம் சரித்திரத்தில் பார்க்கிறோம். அது அவ்வளவு அழகானதாக இல்லை! மேனாட்டுச் சரித்திர ஆசிரியர்களின் கருத்துப்படி முதன் முதலில் இந்தியாவெங்கும் கௌலர்களும், திராவிடர்களும் பரவி இருந்தார்கள். மத்திய ஆசியாவிலிருந்து ஆரியர்கள் வந்தார்கள். அவர்கள் கௌலர்களையும் திராவிடர்களையும் தெற்கே விரட்டிவிட்டார்கள். ஆரியர்கள் மாநிறமாகவும் உறுதி வாய்ந்தவர்களாகவும் இருந்தனர். கௌலர்களும் திராவிடர்களும் அவர்களை எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை. ஆகவே அவர்கள் வடக்கை விடுத்துத் தெறகே குடியேறினார்கள். இந்தக் கருத்து எவ்வளவுதூரம் உண்மை என்பதைக் கூறுவது கடினம். சரித்திர ஆசிரியர்களிடையே அபிப்பிராய பேதம் அதிகமாக உள்ளது. இந்தியச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் இந்தக் கருத்து ஆதாரமற்றது என்கிறார்கள். அவர்கள் கருத்துப்படி ஆரியர்கள் வேறு எங்கிருந்தும் வரவில்லை. ஆரம்ப கால முதல் அவர்கள் ஐரோப்பா, ஏசியா மட்டுமின்றி ஆப்பிரிக்காவின் வடக்கு நாடுகளிலும் பரவியிருந்தார்கள். இந்தியாவிலும் அவர்கள் ஒரு பகுதி மட்டுமின்றி இமயம் முதல் குமரிவரை இந்துகுஷ் முதல் பர்மாவரை எங்கும் பரவியிருந்தனர். நிற வேற்றுமைக்குக் காரணம் இனமல்ல, சீதோஷ்ண நிலையேயாகும். இவ்விரு கருத்துக்களில் எது சரி, எது தவறு என்பதைப் பற்றி அபிப்பிராய பேதம் இருக்கலாம்.

> திராவிடநாடு கோரிக்கை, வடநாட்டவர்களின் கவனத்தையும் கருத்தையும் கவரத் துவங்கியிருக்கிறது.
>
> வட நாட்டிலுள்ள ஜலந்தரிலிருந்து இந்தி மொழியில் வெளிவரும் "இந்தி மிலாப்" எனும் தின இதழில் கடந்த 19—3—58 முதல் தொடர்ச்சியாகச் சில தினங்களுக்கு "வடக்கும் தெற்கும்" எனும் தலைப்பில் தலையங்கங்கள் தீட்டப்பட்டு வருகின்றன.
>
> மேற்படி தலையங்கத்தின் சில பகுதிகளை இங்கே, "தேனீ" திரட்டித் தந்துள்ளார். கோட்டையிலிருந்தே, கேட்கும் குரல், இது! நமது பிரச்சினைகள், வடவர் இதயங்களுக்குள் புகத் தலைப்பட்டுள்ளது மட்டுமின்றி, அங்கேயே கேள்விகள் உருப்பெறத் துவங்கிவிட்டன என்பதையும் விளக்கும்.

*

மகாபாரத காலத்திலேயே வட இந்தியாவும் தென்இந்தியாவும் ஒரு குடை நிழலில் இருக்கவில்லை என்பது வெள்ளிடைமலை. இராமச்சந்திரரின் தலைநகர் அயோத்தியில் இருந்தது. சீதையைத் தேடி அவர் தெற்கே சென்று அங்குள்ள அரசர்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெற்றார். இதன் கருத்து என்ன? தென்னகத்து அரசர்கள் அயோத்திக்கு அடிமையாக இருக்கவில்லை என்பது தானே. சந்திரகுப்தர் இந்தியாவை ஒரு கயிற்றில் பிணைக்க முயன்றார். அவர் கிரேக்கர்களுடனும் உள்நாட்டு அரசர்களுடனும் போர் புரிந்தார். வடஇந்தியா மட்டுமின்றி ஆப்கானிஸ்தானத்தின் ஒரு பகுதியையும் தன் கீழ்க் கொண்டுவந்தார். அவருக்குப் பின் அசோகர் அதே வேலையைத் தொடர்ந்தார், பல போர்களின் மூலம் தனது சாம்ராஜ்யத்தைப் பரப்பினார். ஆனால் அவரும் தென் இந்தியாவை தன் குடைக் கீழ்க் கொண்டுவர முடியவில்லை. அவருடைய கடைசிப் போர் கலிங்கப் போர் ஆகும். ஒரிஸ்ஸாவரை தான் அவர் போர்புரிந்து வெற்றி கண்டார். பின்னர் போரைக் கைவிட்டு விட்டார். அதன் பின் மௌரிய வல்லரசு சிறுத்துக் கொண்டே போயிற்று. அசோகருக்குப் பின் இந்தியாவில் பேரரசு ஸ்தாபித்தவர்கள் முகலாயர்கள் ஆவார்கள். பாபர் முதலான முகலாயர்கள் நூற்றாண்டுகளாக இந்தியாவில் ஆட்சி செலுத்தினார்கள். அவர்களின் ஆட்சி திடமாகவும் பரவியும் இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் காலத்திலும் தெற்கே சுதந்திர அரசர்களும் நவாபுகளும் அரசாண்டு வந்தனர். போர் புரிந்துகூட முகலாயர்களால் தென்னகத்தை தனது அரசுடன் இணைக்க முடியவில்லை.

(13-ம் பக்கம் பார்க்க)

கலை ஒளி

3

மலர் 16] ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 [13-4-58] தனிப் பிரதி 16-காசு [இதழ் 39

பயங்கரவாதியல்ல, அவன்! பாடகன்!! எனினும், அவன் பாடுவதைக் கேட்கக்கூடாது என மக்கள் தடுக்கப்பட்டார்கள். கீதக் குரல் எழுப்பி, அவன் பாடும்போது, பனி மலரைத் தொடும் உணர்ச்சியும், இறகு முளைத்து வானவளையத்தை வட்டமிடும் ஆனந்தமும் ஏற்படும்! குயிலும் தோற்கும் குரலினிமை கேட்டு! கல்லும் உருகும், கானப் பெருக்கால்!!—கல்லினும் கடின மனம் படைத்த காதகர்களோ, முள்வேலி போட முனைந்தார்கள். முரட்டுப் பிடிவாதமும், வறட்டுக் கவுரவமும் தாக்க, மக்களுக்குத் தடை விதிக்க முற்பட்டார்கள். அழகான முல்லையாயினும், அது மாற்றார் தோட்டத்தில் மலர்ந்தது, எனவே மணக்காது — மணந்தாலும், நீர் அதைச் சுவைக்கலாது எனின் மனம் கேட்குமோ! அமெரிக்க நாட்டு மக்களின் மனம், தேனை நாடும் வண்டுபோல, அந்தப் பாடகனின் இன்னிசையின்மீது பதிந்தது. அவன் பாடுகிறான் எனின், பல்லாயிரக் கணக்கில் மக்கள் திரண்டார்கள் — ஆண்களும், பெண்களும், வாலிபர்களும் வயோதிகர்களும் 'எங்கே, எங்கே' யென்று ஓடினார்கள். ஏளனமோ, கேலிச் சொல்லோ, கண்டனக் குரலோ, மக்களின் மனதைத் தடுக்கவில்லை; மாறாக, என்னதான் அவன்பாட்டிலிருக்கிறது எனும் ஆர்வத்தைக் கிளப்பியது! இலட்சம் இலட்சமாக மக்கள் செல்லலானார்கள் — அவன் பாடுகிறான் எனின், மக்கள் அணைகடந்த வெள்ளம்போலப் போகலாயினர்— அரைக்க அரைக்கச் சந்தனம் மணப்பதுபோல, தடுக்கத் தடுக்க அவனை நோக்கி மக்கள் திரளலாயினர்!! பிடிக்கவில்லை, தடைபோட்டோருக்கு. சகிக்க முடியவில்லை, ஒரு இசைவாணன், தன்னிகரில்லாதவனாக விளங்குவதைக் காண. அடுத்த கட்டம், ஆரம்பமாயிற்று — அமெரிக்காவில், எங்கே அவன் கச்சேரி நடக்கிறதென்றாலும், புகுந்து நொருக்க ஆரம்பித்தனர்—மேடைகள் பிய்த்தெறியப்பட்டன! ஒலிபெருக்கிகள் நாசமாயின! கூட்டத்தினர்மீது, குண்டுகள் வீசப்பட்டன! ஒவ்வொரு பாட்டுக் கச்சேரியும், போலீசாரின்றி, நடைபெறாது எனும் நிலைமை ஏற்பட்டது!!

பாடகன் பாடத் தெரிந்தவனல்ல—சங்கீதக் கொலை நடத்துகிறான்—ஆபாசமான பாடல்களைப் பாடி அநாகரீகத்தை வளர்க்கிறான்—என்றாலும், தடுப்பதில் பொருளுண்டு! அவன் பாட்டிலோ, பெருந்தன்மை தொனித்தது — கீதத்தில், கண்ணியம் மிளிர்ந்தது — நிறைகுடமாக விளங்கினான் அவன். அமெரிக்க நாட்டின் சங்கீதம் மட்டுமல்ல, உலகின் பல பகுதிகளில் விளங்கும் இசை நுட்பங்களை யெல்லாம் அறிந்திருந்தான். என்ன இசை வேண்டும்? — பிரெஞ்சா, பாடுகிறேன்! பொலிஷ் இசையா, இதோ! நார்வேஜிய நாட்டுப் பாடல்களா, தெரியும் எனக்கு! ஸ்பானிஷ் நாட்டிய கீதமா, நன்றாக அறிவேன்! ருஷிய கீதமா, கேளுங்கள், பாடுகிறேன்! ஹீப்ரூ மொழியில் வேண்டுமா, அறிவேன் நன்றாக! ஆங்கிலேய நாட்டுக் கீதமா, அறியாதவன் என்று எண்ணாதீர் என்னை! இந்திய நாட்டு இசைகூட அறிவேன்! — என்று, உலகின் பல்வேறு மொழிகளிலுமுள்ள இசைகளை யெல்லாம் அறிந்திருந்தான். இப்பேற்பட்ட கலைஞனை, கண்களிலன்றோ ஒத்திக்கொள்ள வேண்டும்? ஒப்பற்ற ஒரு கலைஞன் எமது நாட்டிலிருக்கிறான் என்று, பாராட்டும் பரிசுகளும் அளிப்பதன்றோ ஒரு நாட்டுக்குப் பெருமை? இவ்வளவு இசைகளும் தெரியும்; ஆனால் வாய் திறந்தால் கர்த்தபத்தை கவனமூட்டுவது போலிருக்கும்; பன்மொழி யறிந்தவனா யிருந்தென்ன, விரசமும் விசாரமும் குரலில் தொனித்தால் விரும்புவரோ விவேகிகள், என்றாவது கூறமுடியுமோவெனின், அவனுக்கு இசை முறைகள் யாவும் தெரிந்திருந்தது மட்டுமல்ல, குரலினிமையும் அதற்குமேல் அமைந்திருந்தது! வீணையின் ஒலியும், குழலின் இனிமையும், தென்றலின் சிலுசிலுப்பும், தேனருவியின் சுவையும், மிளிர்ந்தன அவன் குரலில். இருந்தும், எதிர்த்தனர்! தாக்கினர்—தடுத்தனர்—தகராறுகள் செய்தனர்!!

என்ன காரணம் தெரியுமா?—பால்ராப்சன் எனும் பெயர்கொண்ட அந்தப் பாடகன் ஒரு நீக்ரோ!! அமெரிக்க நாட்டில் வாழும் வெள்ளை நிற வெறியர்களின் அகராதிப்படி, அவன் ஒரு தீண்டத்தகாதவன்; அடிமை; சேற்றிலே முளைத்ததென்றாலும் செந்தாமரையைப் போற்றுவர்! சிப்பியிலே பிறந்ததென்றாலும் முத்தினை எடுத்தணிந்து மகிழ்வர்! ஆனால், தாழ்த்தப்பட்ட குலத்திலிருந்து உருவான ஒரு பெருங் கலைஞனையோ, மதிக்க மறுத்தனர்— எதிர்த்தனர்—அடக்க முற்பட்டனர் — அட்டகாசமும், ஆத்திரமும் காட்டினர்.

உலகம், அவன் கீதத்தைக் கேட்டு, பிரமித்தது. ஒவ்வொரு நாடும் இப்படியொரு கலைஞன், நமக்குக் கிடைக்கமாட்டானா என்று ஏங்கிற்று!! ஆனால், நிற வெறியர்களோ, அவனை ஒழித்துக்கட்டவும், அவன் குரலுக்குத் தடை விதிக்கவும் முற்பட்டனர். நிற வெறி இயக்கங்கள்—'கூ-க்ளஸ்க்ளான்' மூலம்—அவனுடைய குரல், எவருடைய காதிலும் ஏறாதபடி செய்ய பெரு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டனர்! திரையிட்டு மூடும் சகல முயற்சிகளும் செய்யப்பட்டன—

தீயவன் எனக்கூறிடும் எல்லாப் பிரச்சாரமும் முடுக்கி விடப்பட்டன — இருந்தும், அவன் இசை, உலகின் நானுபகுதிகளிலும், இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு ஒலிக்க ஆரம்பித்தது! மயில் ஆடும், குயில்களிக்கும், வண்ணப்புரு பறக்கும், பாம்பும் மயங்கும்—ஆனால் ஆறறிவுபடைத்த மனிதர்கள்மட்டுமே 'அவனுக்கு இவ்வளவு சிறப்பா?' என்று மனம் கொதிக்கலாயினர்!!

கொதிப்பும், குமுறலும், திறமையையும் உண்மையையும் அடக்கிவிட முடியுமா? அவன் பாடினான்—தடைகளைத் தாண்டிப் பாடினான்-தடுப்போரின் அக்கிரமங்களையே பாடல்களாக்கிப் பாடினான் — தான் ஒரு நீக்ரோ என்பதற்காக இழைக்கப்படும் அநீதிகளை இசையின் மூலம் எடுத்துக் காட்டினான்—நீக்ரோ இனத்துக்கு, நிறவெறி கொண்ட வெள்ளையர்களால் இழைக்கப்படும் அக்கிரமங்களை உணர்த்தும் உணர்ச்சிக்காரனாகமாறினான் — இதயத்தில் குமுறி வரும் சுதந்திர வேட்கையை வெளிப்படுத்தும் சாதனமாகத் தனது கலையைப் பயன்படுத்தினான்—நீக்ரோக்கள், மகிழ்ந்தனர்! நிறவெறியர்கள், நிலைகுலைந்தனர்! வெறும் கலைஞனாக மட்டுமின்றி, அந்தக் கலையின் மூலம் தன் இனத்தின் நிலையினை எடுத்துணர்த்த ஆரம்பித்த அவன், வெறும் பாடகனாக மட்டுமின்றி ஒரு விடுதலைச் சின்னமும் ஆனான். தனது மக்களின் தாழ்வுற்ற நிலையை எடுத்து விளக்க, அந்தப் பாடகன், நாடக நடிகனாகவும் ஆனான்—இசையும், கூத்தும், காண்போரை மகிழ்வித்தது மட்டுமல்ல, இயேசு நாதரின் சீடர்கள் வாழும் நாட்டில், உழைக்கும் பட்டாளமாக விளங்கும் நீக்ரோக்கள் படும் அவதிகளைக் கிளறிடும் கருத்துக்களையும் பரப்பலாயின!!

அப்படிப்பட்ட பால்ராப்சனின், அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவினை, கடந்த 9-ந் தேதி உலகெங்கும் கொண்டாடியிருக்கின்றனர்.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்திலும், மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடியிருக்கிறார்கள்—அரசின் ஆதரவில், ஒரு குழு ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டு இவ்விழா கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறது. அக்குழுவில் அங்கம் வகிப்போரின் பட்டியலைப் பார்த்தபோது, நமக்கு வியப்பே ஏற்பட்டது — பம்பாய் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி சாக்ளா, டாக்டர் சி.வி. இராமன், டாக்டர் சி.பி. இராமசாமிஅய்யர், டாக்டர் இராஜமன்னார் போன்ற பெரியவர்கள் எல்லாம் இவ்விழாக் குழுவில் அங்கம் வகிக்கிறார்கள். இந்தியப் பிரதமர் நேரு அவர்கள், மிக்க ஆர்வத்தோடு, இந்த விழா நடைபெறுவதில் கவனம் செலுத்தியிருக்கிறார். அது மட்டுமின்றி, அவர் பெருமையோடு விடுத்துள்ள செய்தியில் "அவனைப் பாராட்டுவதன் மூலம், அவன் கொண்ட கொள்கையை நாம் ஆதரிக்கிறோம். அக்கொள்கை, ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கலாகாது, என்பதே ஆகும்" என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். உயர்வு தாழ்வு பேதத்தின் அடிப்படையில் மனிதனை மதிக்க மறுப்பதும், மாணிக்கமானாலும் அதனைக் கல்லென்று சொல்லும் மனத்துணிவு பெறுவதும் ஆகாது; தகாது.

"நாட்டின் ஆண்டைகள், வெள்ளைக்காரப் பிரபுக்கள், என்னைப் பற்றியும், என் கருத்துகளைப் பற்றியும் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றி நான் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. கடந்த பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவே அவர்கள் என்னை ஒவ்வொரு வழியிலும் இம்சித்து வந்துள்ளனர். தூற்றுதல், வெறி பிடித்த கூட்டத்தை ஏவிவிட்டு பலாத்காரச் செயலில் ஈடுபடுதல் முதலியவைகளைச் செய்தே வருகிறார்கள். ஒரு கலை என்ற முறையில் என்னுடைய தொழிலைச் செய்வதற்குள்ள என்னுடைய உரிமையைக்கூட மறுக்கிறார்கள். வெளிநாடுகளுக்கு நான் செல்லக்கூடாதென்று தடையும் விதித்தே வருகிறார்கள். ஆயினும், என் குரல், எங்கும் கேட்கும்!" என்று அந்தப் பெருங்கலைஞன், ஆர்வத்தோடு, அறிவித்துள்ளான். இந்திய உபகண்டத்துக்கும், இங்கிலாந்துக்கும் செல்ல அவனுக்கு அனுமதியளிக்கவும் மறுத்துவிட்டது அமெரிக்க சர்க்கார்! காரணம், அவன் ஒரு விடுதலை விரும்பி, என்பதுதான்!!

எவ்வளவுதான் திரைபோட்டு மூடினாலும், அடக்குமுறைகளை வீசினாலும், தாழ்த்தப்பட்டவன் எனத் தள்ளினாலும், அங்கே எழும் மணத்தை—அது கலைமணமானாலும் சரி, அறிவு மணமானாலும் சரி — ஆதிக்கக்காரர்களால் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியாது. அதுவும், சுதந்திரவேட்கை கலந்த கலையின் மணத்தை, எவராலும் தடுக்க இயலாது; ஏனெனில், உணர்ச்சியும் கலையும் ஒன்றுசேரும் போது, எட்டாத இடங்களுக்கெல்லாம் அது எட்டவே செய்யும்! அதனால்தான், நேரு அவர்களும், குழு ஒன்றை அமைத்து அந்தக் கலை மன்னனைக் கவுரவித்துள்ளார், இங்கு!!

ஒரு விடுதலைப் புறாவுக்கு, மதிப்பும் கவுரவமும் அளிக்க முற்பட்ட, நேருவின செயலை எவரும் பாராட்டவே செய்வர். நாமும், பாராட்டுகிறோம். ஆனால், இவ்வளவு ஆர்வமும் அன்பும், இங்கேயுள்ள விடுதலைக் கலைஞர்கள்பால் காட்டிடும் ஆர்வம் ஏன், நேரு அவர்களுக்கு வருவதில்லை — குழு எதுவும் போட்டு கவுரவிக்காவிடினும், கொட்டும் தேள் போல துன்புறத்தாமலாவது இருக்கச் சொல்லுவது கூட இல்லை—எனும் போதுதான், சஞ்சலம் உண்டாகிறது! கவுரவிக்காவிடினும், இங்குள்ள கலைஞர்கள் பலர், மொழிக்கும் இனத்துக்கும் தம்மையும் தமது தொழில் திறமையையும் அர்ப்பணித்தால் — கூத்தாடிகள்! நாடகமாடிகள்! என்று ஏளனம் செய்கிறார்கள். தடைகளாலும், 'சென்சார்' மூலமும், அவர்களது குரல்வளையை நெரிக்கவும் முற்படுகிறார்கள். பால்ராப்சனைப் பாராட்டும் அந்தப் பெருங்குணம் உள் நாட்டிலும் ஏற்பட்டுவிட்டால், பழியும் மாசும் துடைக்கப்பட்ட நிலையில், எத்தனை கலைஞர்கள் இங்கே உலவுவார்கள் என்பதை நினைக்க, நெஞ்சம் குமுறத்தான் செய்கிறது, நமக்கு! எனினும், எவ்வளவுதான் ஏச்சும் பேச்சும் கிடைத்தாலும், நாட்டுக்கும் இனத்துக்கும் பணிசெய்திடும் கலைஞர்கள் — இன்றில்லாவிடினும் ஒரு நாள், உலகத்தால் கவுரவிக்கப்படுவார்கள் என்கிற நம்பிக்கையை, பால்ராப்சனின் விழா, உணர்த்துகிறது!! தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தில் பிறந்தாலும், தன் கலை மூலம், தனக்கும் தன் இனத்துக்கும் பெருமைதேடியதோடு மட்டுமின்றி—உலகில் வாழும் பிற்பட்டவர்களுக்கும் ஒரு நம்பிக்கை நட்சத்திரமாய் விளங்கும் பால்ராப்சனுக்கு, நாமும், இந்தச் சமயத்தில் நமது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம். அவரது நெஞ்சுறுதி வாழ்க! தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நலனுக்காக தனது கலையைப் பயன்படுத்தும் கலைஞர்களுக்கு, அவர் உறுதி, ஒரு ஒளிவிளக்காக, விளங்குக!! ●

வீரம் ஊட்டுகிறார்!!

"வடநாட்டார் என்ன பூதமா? அல்லது பேயா? நம்மை விழுங்கிவிடுவார்களா? தென்னாட்டார்களாகிய நாம் ஏமாளிகளா? நமக்கு வீரியம் இல்லையா?"

*

மார்ச் 18ந் தேதியன்று, மதுராந்தகம் எனும் பழந்தமிழூருக்குப் பவனி சென்றிருந்த காமராசர் விடுத்தாராம் இந்த வினாக்களை!! வேகமும், அவருக்கு வந்துகொண்டிருக்கும் விவேகமும் காண மகிழ்ந்தோம். அனல் தெறிக்கிறது, கேள்விகளில்! ஏமாளிகளா? வீரமற்றவர்களா?-என்று குன்றெடுக்கும் நெடுந்தோளும், கம்பீர உருவும் கொண்ட 'கனம்' கேட்டிருக்கிறார்!!

வடவர் பூதமுமல்ல; நாம் ஒன்றும் சோற்றுப் பொதிகளுமல்ல! வடவர் பேயுமல்ல; நாம் நாயினும் கேடுகெட்டவர்களுமல்ல! வடவரைவிட நமக்கு வீரம் உண்டு — வெற்றிச் சின்னங்களும் உண்டு. கடல்கட்டி ஆண்டவன் தமிழன்! கடாரங் கொண்டவன்! கங்கையை வென்றவன்! கல் சுமக்க வைத்தவன்! அவன் கரம்பட்டுக் கிளம்பிய வில்லின் அம்புக்கு மாற்றார், மடமடவெனச் சாய்ந்தனர் எனச் செப்புகிறது வரலாறு. சொல்லுக்கு, சிரம் வணங்கி, பல நாடுகள் காத்துக் கிடந்தனவாம், ஒரு காலத்தில். அகத்தையும் புறத்தையும் துருவினால், சிலம்பையும் மேகலையையும் ஆராய்ந்தால், கடுகைத் துளைத்து அதற்குள் கடலை அடக்கியது போலிருக்கும் குறளைத் தொட்டால், கோடிகோடி சான்றுகள் கிடைக்கும் — தமிழனின் வீரத்தையும் விவேகத்தையும் விளக்க. பேயும் பூதமும், பூசுரர்தம் கற்பனை!-என்பது தமிழன் அறிவான். அந்தப் பேயும் பூதமும் கூட,உயிரோடுவரின்,சும்மாவிட்டிடும் குணம் கொண்டவனல்ல, தமிழன். வீரம் அவனுக்கு விளையாட்டு! வெஞ்சமர், அவனுக்குத் தோட்டத் தொழில்!!

"முடிநடப் போனாரோ, உன் கணவர்?", என்றொருத்தி வினவ, "ஆமாமடி! முடிநடத்தான்போனார் என் கணவர். நீ நினைப்பதுபோல, நாற்றுமுடியல்ல, தார்வேந்தர் தம் மணிமுடிகளை," என்று, பதிலிறுத்த வீரத்தாய்மார், உலவிய வீரர்கோட்டம் தமிழகம். அறிவோம், இதனை! அனுதினமும், நாம் பயிலும் தமிழ், இவைகளை எடுத்தெடுத்துச் சொல்லுகிறது!!

அரங்கண்ணல்

படிக்கிறோம் — உருகுகிறோம்— இதயம் வேகிறது—எழுத்தாலும், பேச்சாலும், "தமிழனே! இது கேளாய். அமிழ்தினும் இனிதாம் உன் மொழி. அறுதியிட முடியாத வீரமாம் உன் பலம். அப்படிப்பட்ட நீயோ, தாழ்ந்தாய்? தவிக்கிறாய்?", என்று, எடுத்துரைத்து வருகிறோம். கத்தும் கடலையும், அங்கு ஒரு காலத்தில் கிடைத்த முத்தையும், அந்த முத்துக்களை வாங்க முசிறியிலும் புகாரிலும் காத்துக் கிடந்த அயல் நாட்டு வாணிபர்களையும், அவர்கள் கொண்டுவந்து கொட்டிய பொன்னையும் மணியையும் வாரிவாரி நாவலருக்கும் பாவலருக்கும் வழங்கிய மன்னர்களையும், அந்த மன்னரின் ஆட்சியில் மகிழ்ந்து இடந்த மக்களையும், மனக்கண்முன் காண்கிறோம்.

புலிக்குத்தி! தென்கொண்டார்! மழவராயர்! காடுவெட்டியார்! — எனும் தமிழ்ப் பெயர்கள் தரும் வீரத்தையும், அவைகளுக்குள் பொதிந்து கிடக்கும் வரலாறுகளையும், எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்து,

"ஆண்ட நீ மாண்டாயே!
மகுடம் வீழ்ந்ததே மண்ணில்!"

என்று, குருதி கொதிக்கக் குமுறுகிறோம். தமிழா! நினைத்துப்பார், புலிவந்தாலும்எதிர்த்துநின்றவன் நிலைஎன்ன? இன்று, பூனைகுறுக்கே ஓடினாலும் பயந்து அலறுகிறாயே! —தருக்கர் கொட்டம் அடக்கப் புறப்பட்ட நீ, ஒரு தர்ப்பைப் புல்லுக்கு கைகட்டிச் சேவகம் புரிவதோ? ஆண்ட மரபினனான நீ, வேண்டித்தொழுது ஒரு வயிறு சோற்றுக்கு மண்டியிடுவதோ?— என்று, கேட்டு வருகிறோம். சேரனின் வாழ்வையும், சோழனின் வீரத்தையும், பாண்டியனின் நெறியையும், பாரி வள்ளலையும், குமணக் கோமானையும், கொடிகட்டியாண்ட குறுநில மன்னர்களையும், மக்களின் மனக்கண் முன் வைத்து, பல்லாண்டுகளாக வினாக் குறிகளை எழுப்பி வருகிறோம் நாம்.

கேலி செய்தவர்! பழங்கதை பேசுகிறவர்கள், உலகமறியாதது கள் என்று சொன்னவர்!-இன்று, அந்த வீரத்தையும், விவேகத்தையும் உணர்த்தப் புறப்பட்டிருக்கிறார்!!

நாம் என்ன ஏமாளிகளா? வீரியம் அற்றவர்களா?—என்று காமராசர் கேட்கிறார்! அகில இந்தியா

—அகண்ட பாரதம்—பாரதமாதாவின் புதல்வர்கள்—என்றெல்லாம், எந்த வாய் கூறியதோ, அதே வாய் கேட்கிறது, தென்னாட்டார்களாகிய நாம் என்ன ஏமாளிகளா? என்று! தென்னாட்டவர்களாகிய நாம் என்ன வீரியம் அற்றவர்களா என்று வேறு கேட்கிறார்!

“வடநாட்டவரே! தெரியுமோ எமது வீரம்? அறிவீரோ எமது விவேகம்? யானைகட்டிப் போரடித்தோரின் பரம்பரையினர் நாங்கள்! எமக்கு முன் நீங்கள் பூனைக்குச் சமானம். உமைக்கண்டு பயப்பட நீரென்னபூதமோ அல்லது பேயா? அப்படியிருப்பினும் ஏமாறமாட்டான் தமிழன்! அஞ்சாதவன் தென்னகம் கொண்டான்!!” என்று உணர்த்தக்கூடிய இடத்திலே இருப்பவர், காமராசர்.

ஓடி ஓடி மண்டியிட்டு, இருநூறு கோடி கேட்டு, 150-தான் தருவேன் எனச் சொல்லி, அதையும் குறைத்து அடிவயிற்றிலடிக்கும் டில்லியிலிருந்து அலறிய வண்ணம் ஓடிவருகிற நிலையும் உண்டு அவருக்கு. எனவே, தமிழரது வீரத்தையும் ஏமாறாத தன்மையையும் வடவருக்கு உணர்த்தி, வசதிகளையும் வாய்ப்பையும் பெறவேண்டியவர்! அதன் மூலம், தென்னாட்டாரின் வாழ்வின் மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கும் பதவியிலே இருப்பவர்!!

அவர், இந்த வீரமுரசத்தை டில்லியிலே ஒலிக்கவில்லை; மதுராந்தகத்திலே தட்டிப் பார்க்கிறார்.

ஒருவேளை, மதுராந்தகத்தில் பேசியது டில்லிக்கு எட்டி, டில்லியிலே உள்ளவர்கள் காமராசரின் குரல் கேட்டுப் பதறி, இனிமேல் ஏமாற்றக்கூடாது எனக் கருதி ‘இந்தா! இந்தா!’ என்று அவர் கேட்கும் வசதிகளைச் செய்து தருவர், என்கிற எண்ணத்தில் முரசு கொட்டினாரோ எனின், இல்லை.

போர்முனையிலே ஊதவேண்டிய சங்கினை, வீட்டுக்குள்ளேயே ஊதுகிறார்! மாற்றானுக்கு விடவேண்டிய எச்சரிக்கையை நமக்கு விடுக்கிறார்!

ஏமாளிகளல்ல
வடவர், பூதமுமல்ல;
பேயுமல்ல,
நாம் வீரர்கள்!

என்கிற விளக்கம் வடவருக்கு தரப்படவில்லை, காமராசரால்! நமக்கு வழங்கப்படுகிறது!!

வடவருக்கு உணர்த்தி, வாடும் தென்னாட்டுக்கு வாழும் வகை வழிகளைச் செய்துகொள்ள வேண்டிய காமராசர், பழந்தமிழரின் வீரத்தையும் விவேகத்தையும் நமக்கு உணர்த்துகிறார்! வீரமும் விவேகமும் கொண்ட நாமோ, வடக்கு தெற்கு என்று பேசுவது? வடக்கு என்ன செய்துவிடும் என்று கேட்கிறார்! அவர்கள் என்ன பூதமா என்கிறார் — நமது வீரத்துக்கு வடக்கு எந்த மூலை என்கிறார்!!

களத்திலே கடும்போரிட்டு நின்ற அண்ணன் இராவணனை விட்டு அயலான் இராமனிடம் சரண் சென்ற விபீடணனின் கதை தெரியும் அனைவருக்கும். அந்த விபீடணன், வஞ்சகத்துக்கு இரையாகி, வாடும் அரக்கர்களை நோக்கி “இராமனின் சேனைகள் என்ன பூதங்களோ! இல்லை. உங்கள் வீரம் என்ன சாமான்யப் பட்டதா? நீங்கள் என்ன ஏமாளிகளா!! எதற்கும் அஞ்சவேண்டாம். பேசாமலிருங்கள்” என்று புத்திமதி கூறினால் என்ன பொருள்? அண்ணன் படைக்குச் சாதகம் செய்கிறான் என்று கருத முடியும்? இராமனைக் காப்பாற்றிட—வெற்றி தேடித் தந்திட—இலங்கைமாநகர் வீரர்களை ஏமாற்றிட முயலுகிறான் விபீடணன் என்றுதானே கருதுவர்!!

தவிக்கும் தென்னகத்தை, வடவர் பிடியில் சிக்கவைக்கும் விபீடணர்களாக விளங்கும் காமராசர் குழு பழந்தமிழ் வீரத்தை நினைவூட்டி, என்ன செய்துவிடுவார்கள் இந்தவடநாட்டார், எதற்காக நாம் பயந்து பிரிந்துபோக வேண்டும் என்று கேட்கிறது.

பூஞ்சோலைக்குள்ளே புலிபுகுந்து நாசம் செய்யும்போது, புண்பட்டு ஒரு மூலையில் கிடத்தப்பட்டிருக்கும் வீரனிடம் போய் அவனது திறமைகளையும் வாள் வீச்சின் அருமையையும் பற்றிப் பேசி என்ன பயன்?

தென்னகம், இன்று புண்பட்டுக் கிடக்கும் வீரனின் நிலையிலே இருக்கிறது! வேலும் வாளும் வாழ்வெனக் கொண்டிருந்த தென்னகம், புண்படுத்தப் பட்டது, இடையில். . எப்படி? — என்கிற விபரம் அறிவோம். மதத் துறையில், படிப்படியாக, கட்டுக் கதைகளும், கற்பனைப் புளுகுகளும் பரவி, தமிழனின் வீரத்தைக் குன்றச் செய்தது. அரசியல் துறையில், அவனுக்குக் கட்டுமேல் கட்டுப் போடப்பட்டு, கலங்கும்படி செய்யப்பட்டான். இந்த இரண்டு விலங்குகளையும் உடைத்தெறிய முயலுகிறான்! அவனிடம் போய், பழைய வீரத்தையும் விவேகத்தையும் கூறி, “சும்மா கிட! வேளா வேளைக்குச் சோறு போடவில்லை? போடாவிட்டால் விட்டா விடுவோம்?”, என்றால், என்ன பொருள் இதற்கு?

திராவிட நாடு, திராவிடருக்கே! —என்பதன் பொருள், மாட்டப்பட்டிருக்கும்விலங்குகள் உடைத்தெறியப்பட வேண்டும் என்பதுதான். காலையும் கையையும் கட்டிப் போட்டுவிட்டு, அடிபட்ட புண்ணுக்கு மருந்திடாமல் அவதியடையச் செய்துவிட்டு, அவனிடம் போய், சும்மாகிட என்று, போதிக்கப் புறப்படுகிறார், காமராசர்! நாம் என்ன ஏமாளிகளா? —என்று கேட்கிறார்!! வீரமூட்டுகிறார்!!

இந்தப் பத்தாண்டு கால ஆட்சியில், நாம் ஏமாளிகள் இல்லை என்பதை காமராசர் கட்சி நிரூபித்துக் காட்டிவிட்டு, இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்டிருந்தால் பொருளுண்டு. யார் ஏமாறமாட்டானோ, யார் வீரத்தின் விளக்கோ, யார் விவேகமுடையவனோ, அவனை விபீடண தந்திரத்தால் விலங்கு பூட்டிக் கிடத்திவிட்டு, வீரமும் சூரமும் உண்டே உனக்கு என்று சொல்வதில் என்ன நன்மை விளைய முடியும்? காமராசர் கேட்பதுபோல், நிச்சயம் நாம் ஏமாளிகளுமல்ல! வடவருக்குப் பயந்து வாழ்ந்திடும் பண்பும் நமக்குக் கிடையாது !!

ஆனால், காமராசர் போன்றவர்களால், நம்மைச் சுற்றிக் கட்டுகள் அன்றோ போடப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தக்கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட்டு, பிறகு நமது வீரத்தையும் விவேகத்தையும் சுட்டிக் காட்டினால், அப்போது பொருளுண்டு; விவேகமும் இருக்கிறது. அதை விட்டு, வடவருக்கு வால்பிடிப் போராய், அவர்களை வாழ்த்தியே வாழவேண்டியவர்களாய், வெண்சாமரம் வீசிகளாய், விபீடணப் பம்பரையாய் இருந்துகொண்டு

வீரஉபதேசம் செய்தாலென்ன பொருள்!!

புண்பட்டுக் கிடப்பவனுக்கு மருந்து போடவேண்டும்—அவனைச் சுற்றியிருக்கும் தளைகளை அறுத்தெறியவேண்டும்- அதைத்தானே நாம் கேட்கிறோம்! விடுதலையும், சுகவாழ்வும் தென்னாட்டுக்குத் தரப்பட்டுவிட்டால், பிறகு வடவரென்ன, உலகத்துக்கே தென்னாட்டான் பதிலளிப்பான்—தன்னுடைய வீரத்தையும் விவேகத்தையும் உணர்த்தக் கூடிய வாய்ப்புக் கிடைக்கும்.

அதைவிட்டு, பிரியலாமா, வடக்குத் தெற்கு என்று பேசலாமா, நமது வீரம் எப்பேற்பட்டது, விவேகம் எத்துணை சிறப்பானது என்று சொல்லி யாருக்கென்ன இலாபம்? புண்ணுக்குப் புனுகு பூசும் வேலைக்கா புறப்பட வேண்டும், காமராசர் குழு!!

கட்டுண்டு கிடக்கும் வீரனை விடுவித்துவிட்டு, இந்தக் கனைகளைப் பூட்டினால் பயனுண்டு. அதை விட்டுவிட்டு, ஆர்வத்தையும், எழுச்சியையும் உண்டு பண்ணுகிறாராம், 'கனம்'. வீரத்தையும் விவேகத்தையும் கிளை ஊட்டுகிறாராம்.

வடநாட்டார்தான் பூதமல்ல என்று தெரியுமே; பேயுமல்ல என்று புரியுமே! ஏன் காமராசர், இந்தப் பத்தாண்டு காலத்தில், அந்த வடவரிடமிருந்து, தென்னாட்டுக்கான அணைக்கட்டுகளை, ஆலை போடும் திட்டங்களைப் பெற்றிருக்கக் கூடாது? ஏமாளிகளா நாம், என்று கேட்கிறாரே கனம்—எத்தனை தடவைகள் டில்லிக்கு ஓடி ஓடி மூக்குடைபட்டு வந்திருக்கிறது சென்னை சர்க்கார்?

கொட்டிக் கொட்டி அழுகிறோம், பல வரிகளை!

அதிகாரங்கள் யாவுமோ, டில்லியிடமே குவிந்து கிடக்கிறது!!

வரிப்பணத்தை இங்கேயே செலவழிக்கவும், அங்குள்ள அதிகாரங்களை இங்கே பெறவும், மார்க்கம் என்ன செய்தார் இந்த மாவீரர்? ஆலைகள் உண்டு வடக்கே! கவலைகள் வளருது தெற்கே!! அணைக்கட்டுகள் பெருகுது வடக்கே! அவதி வளருது தெற்கே!!—என்று எழும் அவலக் குரலுக்கு முடிபோட, என்ன செய்தார், இவர்? ஓடுவதும், டில்லியினர் சாடத் திரும்புவதும், பிறகு தென்திசை பாடுவதுமாகத்தானே இருந்து வருகிறது இவர்தம் போக்கு!!

★

கர்னாடக தி. மு. கழக 2-வது மாநாடு

1958 ஏப்ரல் 26, 27-ம் நாட்களில் பெங்களூர் நகர் சுபாஷ்நகர்

கோலார் தங்கவயல் சின்னராசன் திடலில்

கலைவாணர் என். எஸ். கே. அரங்கில் நடைபெறும்.

தலைவர்:
டாக்டர் சத்தியவாணிமுத்து
எம். எல். ஏ.

திறப்பாளர்:
நடிகமணி
டி. வி. நாராயணசாமி

அண்ணாதுரை, நாவலர் **நெடுஞ்செழியன்**

மற்றும் கழக முன்னணி வீரர்கள் கலந்துகொள்வர்.

இசைமுரசு **நாகூர் அனிபா** குழுவினரின் கலைநிகழ்ச்சி உண்டு.

—வரவேற்புக் குழு.

சந்தேகப் புள்ளிகள்

M. S. வெங்கடாசலம் M. A.,

பம்பாயிலிருந்து வெளிவரும் டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா (Times of India) செய்தி, நிருபர் இப்படியொரு செய்தியைத் தருகிறார்.

"தமிழகத்து காங்கிரஸ்காரர்களிலே 'சந்தேகப் புள்ளிகள்' பலர் இருக்கின்றனர். அதுமட்டுமல்ல! தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரஸ் கட்சி, பிரிவினைச் சக்திகளோடு இணைந்துபோகிறது என்று பலமுறை, பற்பல காங்கிரஸ் தலைவர்களால் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்கிறது."

தேர்தல் காலத்தில், பெரியாரோடும், அவர்தம் இயக்கத்தோடும், காங்கிரசு இயக்கம் கொண்டிருந்த நட்பு, வடக்கே இருக்கிற தலைவர்களைத் திகைக்க வைத்தது. "வகுப்புவாதிகளோடு சேராதீர்கள்" என்ற தாக்கீது பிறப்பித்த வண்ணம் அவர்கள் இருந்ததை நாடு கண்டது!

தேர்தலுக்குப் பின்னாலே, அமைச்சர் சுப்ரமணியம், சட்டமன்றத்தில் "பத்து ஆண்டு ஒப்பந்தம்" செய்துகொள்ளுங்கள் என்று தி. மு. கழகத்தை வேண்டினார்! அம்மம்மா! நினைக்கவே பரிதாபமாக இருக்கிறது; எத்தனை சுடுசொற்கள்! எவ்வளவு கேள்விக்கணைகள்!! "இப்படியா பேசுவது" என்ற கண்டனக் குரல்கள்! வடநாட்டு இதழ்களெல்லாம் கனல் கக்கின! அதன் பிறகு, "நான் சொன்னதைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டீர்கள். நான் நாட்டுப் பிரிவினையை என்றுமே ஆதரித்ததில்லை! இனியும் என்றும் ஆதரிக்க மாட்டேன்!" வடநாட்டுத் தலைவர்களிடம் மண்டியிட்டு மன்னிப்புக் கேட்கும் முறையில், 'வாபஸ்' வாங்கினார்!

ஒருமுறை சோரம் போனவள் எவ்வளவுதான் நாணயமாக நடந்தாலும், அவள் செய்கிற ஒவ்வொரு காரியத்தையும் கணவன், சந்தேகக் கண்ணோட்டத்திலேயே பார்ப்பதைப்போல், அமைச்சர் சுப்ரமணியம் எதைச் செய்தாலும், அவரை மட்டுமல்ல, அவரை உள்ளடக்கியிருக்கிற அமைச்சரவையையே, டில்லிப்பீடம் சந்தேகக் கண்ணோட்டத்திலேதான் பார்க்கிறது.

"வடக்கே நீர்ப்பாசனத்திற்கு ரூ. 250 கோடி செலவிடும்போது, இங்கே மட்டும் ரூ. 25-கோடி செலவிடுவானேன்? அதனாலே, அமைச்சர்களே, நீங்கள் டில்லியிடம் போராடிப் பணம் பெறுங்கள்" என்று ராஜா சர் முத்தையா செட்டியார் கூடச் சட்டமன்றத்திலே பேசிவிட்டார்.

அமைச்சர் சுப்ரமணியம் பேசினாலும், ராஜா சர் பேசினாலும், — டில்லியைப் பொறுத்தவரை ஒன்றுதான். அவர்கள் 'சந்தேகத்'துக் குரியவர்கள்தான் — அவர்களை உள்ளடக்கியிருக்கிற காங்கிரசு இயக்கத்தின் மீதும் அவர்களுக்கு சந்தேகம்தான்!

காங்கிரசுக்காரர்கள் தங்கள் இயக்கத்திற்கு உண்மையாக உழைப்பதில்லை - கொள்கைகளைத் தீவிரமாகக் கொண்டவர்களல்ல- அப்படி 'நாணயமற்ற' தன்மையில் பற்பலர் இருக்கிறார்கள் — என்று டெல்லி எண்ணுவதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருபபதாக அந்தப் பத்திரிகை நிருபர் கூறுகிறார். இதோ அவரது வாசகங்கள்:—

"மாநிலமன்றத் தேர்தலில், காங்கிரசுக் கட்சியினர் எவரும் தோல்வியடையவில்லை என்றாலும், காங்கிரசு அபேட்சகர்களுக்கு, எதிர்பார்த்த அளவு வாக்குகள் கிடைக்கவில்லை. உதாரணமாக சுயேச்சை அபேட்சகரான H. D. ராஜா 34-வாக்குகளைப் பெற்றிருக்கிறார். சாதாரணமாக அவர், 24-வாக்குகளைத்தான் பெற்றிருக்க வேண்டும். காங்கிரசு உறுப்பினர்களில் சிலர் அவருக்கு வாக்களிக்கவில்லையென்றால், அவர் 34-வாக்குகளைப் பெற்றிருக்க முடியாது."

அந்தக் "குற்றவாளி"களைக் கண்டு பிடிக்குமாறு. காமராசர், கட்சிக் கொறடாவான கருத்திருமனுக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறாராம்.

H. D. ராஜாவுக்கு ஓட்டுப் போட்டதாலேகூட காங்கிரசுக்காரர்களின் மீது வருத்தமல்ல, டில்லிப் பீடத்திற்கு!

ஆனால், கட்சிக் கட்டுப்பாட்டை இந்த அளவுக்கு மீறிச் சுயேச்சை அபேட்சகரை ஆதரித்தவர்கள், நாளைக்கு நாட்டுப் பிரிவினையை ஏன் ஆதரிக்கமாட்டார்கள், என்பது அவர்கள் உள்ளத்திலே எழுகிற வாதம்!

அந்த வாதம் உண்மை என்று நிரூபிப்பதைப்போல், மற்றொன்றும் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்கிறார், டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா நிருபர்.

"சென்னை மாநிலத்தைச் சேர்ந்த மேல் சபைக்கு அண்மையில் உபதேர்தல் நடந்தது. ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் தலைவராக விளங்கியவரும், சுயேச்சை அபேட்சகருமான P. T. ராசன் அவர்கள், காங்கிரசாரின் ஆதரவிலேதான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதும் அவர் மேல் சபையின், தனித் தமிழ்நாடு அமைக்கப்பட வேண்டுமென்று வாதாடினார்,"

டில்லிப் பீடத்தின் 'சந்தேகம்' வலுப்பதற்கு, வேறென்ன காரணம் வேண்டும்? சந்தேகம் வலுத்தால், பதவி பறிபோய்விடுமோ என்று பயப்பட வேண்டிய நிலை அமைச்சர்களுக்கு!

அதனால்தான், டில்லி பீடத்தின் சந்தேகம் வலுக்க வலுக்க தாங்கள் 'குற்றமற்றவர்கள்' என்று நிரூபித்திடும் எண்ணத்தில், தமிழகத்து அமைச்சர்கள், நம்மை நோக்கிப் பொழிகின்ற வசைமாரியும் வலுக்கிறது!

பாவம் 'சந்தேகப் புள்ளிகள்' எதையோ பேசிவிட்டுப் போகிறார்கள் என்று அவர்கள் மேல் பரிதாபப்பட வேண்டிய நிலையிலிருக்கிறோம் நாம்! ★

எங்கெங்கு நோக்கினும்!

" எந்தக் கட்சி இருக்கிறது — எதற்கு இருக்கிறது போக்கியதை--கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி கலவரக் கட்சி. சோசியலிஸ்ட் கட்சி தெளிவிலாத கட்சி, ஜனநாயகக் காங்கிரஸ் தேவையில்லாதக்கட்சி, தி. மு. க.வோ, கொள்கையில்லாத கட்சி—ஆகவே, இந்த நாட்டில் ஒரே ஒரு கட்சிதான் ஒழுங்கான கட்சி! அதுதான் காங்கிரஸ் கட்சி!! சுதந்திரம் வாங்கிக் கொண்டு வந்ததும், அந்த சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க ஐந்தாண்டுத் திட்டம்போட்டு நிறை வேற்றுவதும், எமது காங்கிரஸ்தான். ஜே, ஹிந்த்!!"

"வெளுத்துக் கட்டிவிட்டீர்கள். ஒரு கட்சியும் இலாயக்கில்லை என்று நீங்கபேசினதுதான்சரி..."

"இன்னும் வெளுத்து இருப்பேன்! சோடா, இல்லாமற் போய் விட்டது......"

" அடடே! கேட்டிருக்கக்கூடாது—ஆமாம் எப்படி இருக்கிறது, மார்க்கெட்......?"

" என் மார்க்கெட்டைத்தானே கேட்கிறீர்கள்? இப்ப எனக்குத்தான் மார்கெட். நேற்று,கும்மிடிப் பூண்டி—முந்தாநாள் முடிச்சூர்—போன வாரம்மட்டும் நாலுகூட்டம் பேசினேன். நல்லா எதிர்க்கட்சிகளை ஒருபிடி பிடிக்கிறேன் என்பதால்,மற்றவங்களைவிட, என்மார்க்கெட் நல்லாயிருக்கு......"

"நான் அதைக் கேக்கலீங்கோ! மந்திரிசபை மார்க்கெட் எப்படியிருக்குன்னு கேட்டேன்......"

"மந்திரிசபை மார்க்கெட்டா? மந்திரி சபையை என்ன, கத்தரிக்காய் பாவற்காய், முட்டைக் கோஸ் எல்லாம் விற்கும் கொத்தவால் சாவடின்னு நினைச்சிங்க..."

"சேச்சே! மந்திரிசபையில் எந்த மந்திரிக்கு அதிக செல்வாக்கு, யாரைப் பிடிச்சா சீக்கிரம் காரியம் நடக்கும்னு கேட்டேங்க......"

"ஏன், உங்களுக்கு ஏதாவது காரியம் நடக்கணுமோ?"

"எனக்கு ஒண்ணும் நடக்கணும்னு இல்லே! என் சம்சாரம், ஒரு வெங்காய பர்மிட் வேணுங்கிறு......"

"இவ்வளவுதானே! செஞ்சாப் போச்சு......"

*

பிரசங்கி வெளுத்து வாங்கி விட்டுவந்ததும், கூட்டம் நடத்திய காங்கிரஸ் பிரமுகரின் இல்லத்துக்குள் நுழைந்தால், இப்படிப்பட்ட உரையாடல்கள்தான் இருக்குமே ஒழிய - ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் அருமைபற்றிய விவாதமோ, அதை நிறைவேற்றுவதற்கான முறைகளைப்பற்றிய உரையாடலோ, காங்கிரஸ் எனனென்ன செய்யவேண்டும் என்பது பற்றிய விளக்கங்களோ, நிச்சயம் இருக்கவியலாது.

ஏனெனில், இந்தத்துறைகளில் அக்கறை செலுத்தக்கூடியவர்கள் இன்றைய தினம் அங்கில்லை! எவரெவரோ-ஆசைகளை வளர்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள், 'சான்சு' அடிக்குமோ என்று எதிர்பார்த்தவர்கள்,-இன்று அங்கே அங்கம் வகிக்கிறார்கள்! அவர்களிலே பலர் எம். எல். ஏ-க்களாகிறார்கள்-பேரம் பேசுகிறார்கள்-அந்த எம்.எல்.ஏ-க்களை வசப்படுத்த முனைந்தவர் அமைச்சராகிறார்-பிறகு அந்த அமைச்சர், எம். எல். ஏ-க்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவராகிறார் - உடனே, எம். எல். ஏ. தனது காரியங்களைச் சாதித்துக்கொள்ள முயல்கிறார்-ஏதாவதுஒருதடவை எம். எல். ஏ.யின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற அமைச்சர் தவறினால், உடனே அதிருப்தி வளருகிறது-அவருக்கு எதிராகக் கையெழுத்து வாங்கும் முயற்சி துவங்குகிறது-மேலிடத்துக்குப் போகிறது-அரசு மாறுகிறது! பழையவரின் இடம் பறிக்கப்பட்டு, புதியவருக்கு அளிக்கப்படுகிறது.

காங்கிரஸ் பதவியேற்ற நாள் முதல்' இந்தக்கண்ருவிகளை' அடிக்கடி கண்டும் கேட்டு வருகிறோம் நாம். காங்கிரசைத் தவிர வேறு கட்சியில்லை என்று கர்ச்சிக்கிறார் பிரசங்கி! காங்கிரசின் நிலையோ, சொத்தவால்சாவடிபோல ஆகி வருகிறது!!

ஒவ்வொராண்டும் இந்த நிகழ்ச்சிகள், உருவாவதுண்டு. இந்தஆண்டும், அந்தநிகழ்ச்சிகள் இந்த உபகண்டத்தின நானு பகுதிகளிலும் ஏற்படத் துவங்கியுள்ளன.

*

மேற்கு வங்கத்தில், காங்கிரஸ் மந்திரிசபை மீது ஊழல்களிருப்பதாகக் குறிப்பிட்டுச் சித்தார்த்த ராய் எனும் அமைச்சர் தனது பதவியை ராஜினமாச் செய்துவிட்டார். அவர் வெளியிட்ட குற்றச்சாட்டுகளை மேலிடம் பரிசீலித்து வருகிறது.

அதுவும் போகிறது?

அறநிலயங்களிலும் கோயில்களிலும் சுமார் 17 கோடி ரூபாய்க்குச் சொத்துகள் முடங்கிக் கிடப்பதாகக் கூறப்படுகிறது! இந்தச் சொத்துக்களின் முழுப் பொறுப்பையும், எடுத்துக்கொள்ள டில்லி முடிவு செய்திருக்கிறதாம். இப்போது டிரஸ்டுகள் மூலம் இவைகளை மாநில அரசே நிர்வகித்து வருகிறது. இந்தஉரிமையையும் இனி, டில்லி எடுத்துக்கொள்ளுமாம். மார்ச் 20ந் தேதியிட்டு டில்லியிலிருந்து வந்த சேதி கூறுகிறது:-"மதஸ்தாபன தர்மடிரஸ்டுகளின் நிர்வாகம் சம்மந்தமாக மத்திய சர்க்காரே அகில இந்திய அடிப்படையில் ஒரு சட்டம் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கிறது."

ஆந்திரத்தில், கோபால ரெட்டிக்கு டில்லியில் மந்திரிப்பதவி கொடுத்ததால், அந்த இடத்துக்கு யாரைப் போடுவதென்பதில் ஆந்திரக் காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்குள் கருத்துவேற்றுமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சமாதானம் செய்யக் காங்கிரஸ் செயலாளர் பல்வந்த்ராய் மேதா போயிருக்கிறார்.

அஸ்ஸாமில், முன்பிருந்த முதலமைச்சர் சென்னைக்குக் கவர்னராக வந்ததையொட்டி ஏற்பட்ட மந்திரி சபை மாறுதல்களால் உண்டான சச்சரவு தீரவில்லை. நேருவிடமும் தேபரிடமும் புகார்கள் போயிருக்கின்றன.

ஒரிசாவில், மேல்சபைத் தேர்தலில் எதிர்பார்த்தபடி காங்கிரஸ் எம். எல். ஏ-க்கள் ஓட்டளிக்காததால், காங்கிரஸ்பிரதிநிதி தோற்க நேர்ந்தது. முதலமைச்சர் அரிகிருஷ்ணமேதாவுக்கும் சிலருக்குமிடையே உண்டான கருத்து வேற்றுமையே காரணம் எனக் கருதப்படுகிறது. மேதாப், தான் விலகப்போவதாக வெளியிட்டிருக்கிறார்.

மைசூரில், நிஜலிங்கப்பா மந்திரி சபையைக் கவிழ்க்கத் தீவிரமான முயற்சிகளில் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் ஈடுபட்டு ஏதோ தற்காலிக சமரசம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

பஞ்சாபில், தேவிலால் என்கிற ஒருவரை எதிர்பாராதபடி மாகாண காங்கிரஸ் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்ததால், ஒரே குழப்பம். பஞ்சாப் காங்கிரஸ் பிரமுகர்கள், மேலிடத்துடன் கலந்தாலோசிக்க டில்லிக்கு விரைந்திருக்கிறார்கள்.

பாண்டிச்சேரியில், குபேர் மந்திரி சபைக்குத் தலைவலி — காங்கிரஸ்காரர்கள் வேறொரு மந்திரி சபையை அமைக்கும் முயற்சியில் முழுமூச்சாக இறங்கியுள்ளனர்.

*

என்ன காரணம் — ஏனிப்படி இருக்கிற மந்திரிகளை மாற்றிவிட முயலுகிறார்கள் — என்று பார்த்தால், மேலே சொன்னதுபோல, சொந்தத் தகராறுகளும் விருப்பு வெறுப்புகளும்தான் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றனவே ஒழிய, கொள்கை பேதமோ, வேறு காரணங்களோ இல்லை.

மைசூரின் நிலைமை, நாற்றமடித்தது; எடுத்ததும் கீழே விழுந்து விடக்கூடிய மூக்கைப் போன்றது தான் மந்திரிப் பதவி என்றால் அந்தப் பதவி வேண்டாம் என்றார் நிசலிங்கப்பா. "அழுக்கு அகற்றப்பட வேண்டும்—கெட்டவர்கள் விரட்டப்பட வேண்டும்" என்றார், முன்னாள் முதலமைச்சரான அனுமந்தையா.

இப்படி ஒவ்வோரிடத்திலும் தகராறும்—அதை வளர்த்திடப் பல காங்கிரஸ்காரர்களும் — ஓட்டளிக்க எம். எல். ஏ-க்களும்-ஏனிருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கும் போதுதான்,

பதவியே பெரிதாயிருக்கிறது! சேவை அல்ல, இன்றைய காங்கிரசில் இருப்பவர்களுக்கு முக்கியம்!

என்கிற உண்மை பளிச்செனத் தெரிகிறது—பதவி மூலம் இலாபம் கிடைப்பதால் ஒவ்வொருவரும் பதவி அடைய முயற்சிக்கிறார்கள்,

டாக்டர் பி. சி. ராய், நீண்ட நாட்களாகக் காங்கிரசிலிருப்பவர் —நேருவின் தோழர் — அவரது மந்திரி சபையில்

ஊழல்
இலாபவேட்டை
சுயநலம்
உறவினர்களுக்கு
நலன் நாடல்

அனைத்தும் மலிந்திருப்பதாக நேற்றுவரை கூடிக் குலாவிய சித்தார்த்தராய் குறிப்பிடுகிறார். பாம்பின் கால் பாம்புக்குத்தானே தெரியும்!

*

இப்படிப்பட்ட காங்கிரஸ் கட்சி தான் நாட்டுக்கு நன்மை தேடித் தரக்கூடிய ஒரே கட்சி! ஏனையவைகள் எல்லாம் கட்சிகளே அல்ல!! என காங்கிரஸ் பிரசங்கி பேசுகிறார்.

இங்குள்ள காமராசர் போன்ற அமைச்சர்களும், பேசுகிறார்கள், இப்படி.

கேட்கின்ற மக்கள் தினசரி, ஏடுகளைத் திறந்ததும் மக்களுக்குப் பாடுபடும் கட்சியின் யோக்கியதைகளைப் படிக்கிறார்கள்! மாலையில் காங்கிரஸ் பிரசங்கி கர்ச்சிக்கும் போது சிரிக்கிறார்கள்!!

தெளிவாக — திடமாக — மக்கள் மன்றத்தில், காங்கிரசைப்பற்றிய உண்மைகள் விளங்கி வருகின்றன.

இந்த அழகில், பிரசங்கிகள் போயென்ன! பேசியென்ன!! வட்டாரத்துக்கு ஒரு கமிட்டி அமைத்தென்ன—ஆடலும் பாடலும் நடத்தியென்ன!

"சுதந்திரம் வந்ததும் காங்கிரசுக்கு சமாதி கட்ட வேண்டும்" என்றார் காந்தியார். அவர், எவ்வளவு பெரிய தீர்க்கதரிசி என்பது தினசரி வெளியாகி வருகிறது! இந்த இலட்சணத்தில் மக்களுக்குச் சேவை செய்ய காங்கிரசே கட்சி என்கிறார்கள் 'கனம்'கள்!!

பட்டாளச் செலவு

பாரத நாட்டு வரிமுறையைப் போல் கடுமையான வரிமுறை உலகில் வேறு எங்கும் கிடையாது. இவ்வளவு கடுமையான வரிகளின் மூலம் வசூலிக்கப்படும் பணத்தில் பெரும்பகுதி இராணுவச் செலவுக்கும், மற்றப்பகுதி சாதாரணநிர்வாகச் செலவுக்குமே தீர்ந்துபோகிறது.

* * *

நாம் உலகநாடுகளை--ருஷ்யாவையும் அமெரிக்காவையும், அணுகுண்டு ஜல குண்டுகளைத் தூரத் தூக்கி எறியுங்கள் என்று ஓயாமல் வற்புறுத்தி வருகின்றோம்.

அந்த உபதேசத்திற்கு முரண்படாமல் நம்முடைய நிர்வாகம் நடைபெற வேண்டும்.

* * *

நம்முடைய இராணுவ அதிகப்படிச் செலவெல்லாம் மேற்கத்திய வல்லரசு நாடுகளிலிருந்து தருவிக்கப்படும் தளவாடங்களுக்குத்தான் போகின்றன. வல்லரசுகளுடன் நாம் கட்சி செய்து கொள்ளாமல் தனித்து நிற்பதாக நம்முடைய யோசனை. அந்த யோசனைக்கும் இந்த இராணுவத்தளவாட இறக்குமதிக்கும் உள்ள முரண்பாட்டை பிரதமர் நேரு அவர்கள் கவனிக்க வேண்டும்.

—'கல்கி' 30—3—58

'எண்சாண் உடம்பிற்குத் தலையே பிரதானம்' என்பர். அத்தகைய முக்கியத்துவம் பெற்ற தலையில்தான் உள்ளது கேசம். மயிர் எனவும் அழைக்கலாம். பெண்களுடைய கேசத்தை, கூந்தல், குழல், அளகபாரம் என்பனபோன்ற பெயர்களில் வழங்கப் பெறும்.

வாளொத்த நீள் கூந்தலை; இல்லை, பின்னலைக் காணும் கவிஞன் கற்பனை உலகத்தில் சஞ்சாரம் செய்யத் தலைப்படுகிறான். "கருநாகம் போன்ற நீண்ட கூந்தல்," என்கிறான் இன்னொருவன் —சாதாரண அறிவு படைத்தவன் —பார்க்கிறான்; "எவ்வளவு அருமையான நீண்ட கூந்தல்" எனப் புகல்கிறான். இவன் இரசிக்கத் தெரிந்தவன்; ஆனால் விளக்கத் தெரியாதவன். "இதுபோன்ற மயிர் கிடைத்தால் நீண்ட ஒரு 'சவரி' கட்டலாம், அதனால் நாலணாக் காசு பெறலாம்" என்கிறான் ஒருவன். இதுபோன்று நீளமான கூந்தல் நமக்கு இல்லையே என, பொறாமையும் வருத்தமும் கொள்கிறாள் குட்டையான மயிர் உடைய ஒரு பெண்.

ஐவர்க்கும் பத்தினியாகிய திரௌபதியைப் பார்த்து அரவக்கொடியோன் துரியோதனன், நகைத்தானாம். அதுகண்ட திரௌபதி மனங் கொதித்தவளாய்த் தன்னருங் கூந்தலை அவிழ்த்துவிட்டு, "இந்தத் துரியோதனன் இறவா முன்னம் - இல்லை, கொல்லப்படாமுன் யான் என் கூந்தலை முடியேன்" என்று வஞ்சினம கூறினளாம். அப்படியே தன காதலன் வீமன் துரியோதனனைக் கொன்றபின் திரௌபதி கூந்தல் முடித்தனளாம். இது பாரதக் கதை.

இனி, பாண்டியன் அவையில் கூந்தலுக்கு இயற்கையில் மணம் உண்டா என்னும் வினாவெழுந்தது. கூந்தலுக்கு இயற்கையில் மணம் உண்டு என்று தருமி என்பான் கூறினான். அவன் பாட்டின் பொருளில் தவறு கண்டு அவன் கூற்றை மறுத்தான் நக்கீரன். பிறகு சிவன் அவன்முன் தோன்றி ஒப்புக் கொள்ளுமாறு கேட்கவும், 'நெற்றிக் கண்ணைத் திறப்பினும் குற்றம் குற்றமே' என்று மறுமொழி பகர்ந்தான் நக்கீரன். கூந்தலால் எழுப்பப்பட்ட விவாதம் தமிழ்ப் புலவன் ஒருவனின் நேர்மையையும் உள்ளத் திண்மையையும் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாயிற்று.

பிசிராந்தையாரைப் பார்த்த அவருடைய நண்பர் ஒருவர், "உங்களுக்கு நரை தோன்றவில்லையே, காரணம் என்ன?" எனக் கேட்க, "யான் யாதொரு கவலையும் இன்றி மகிழ்வுடன் இருக்கிறேன். அதனாலே நரை தோன்றவில்லை" என்று பதில் கூறினார். ஆகவே கவலை மிகுதியால் வருந்தும் மனிதனைக் கண்டறியப் பயன்படுவதும் மயிரேயாகும்.

அதிகமாகச் சிந்திப்பவர்களுக்கு மயிர் குறைவு எனக் கேள்வி. அதிக பிள்ளைப்பேறெய்தும் தாய்மார்களுக்கும் தலைமயிர் உதிர்ந்து விடுகிறதாம்.

குடுமியைப் பிடித்துக்கொண்டு இருவர் சண்டை போட்டதாகச் செய்தி தாள்களில் படிக்கிறோம்; பிறர் சொல்லக் கேட்கிறோம்; அல்லது நேராகவே பார்க்கவும் செய்கிறோம். வேறெங்கு பிடித்தாலும் பிடிப்புத் தளர்ந்துவிடும். ஆனால் மயிரைப் பிடித்தால் தப்பிக்கவே முடியாது.

கூந்தலைப் பற்றி சபைக்கிழுத்துவந்த துச்சாதனனிடம் "கூந்தலை விடடா பாவி" என்று ஒப்பாரிவைத்தாள் உலகளந்த பெருமாளின் ஒப்பற்ற தங்கை.

'கார்குழலே! வார்குழலே! தார்குழலே!' என்று தன் மனதுக்கினியவளை விளிக்கின்றான் காதலன். கார்குழல்—மேகம்போன்ற கருமையான கூந்தல்; ஆனால் அவன் விளிப்பதோ கூந்தலையல்ல, கூந்தலையுடையவளை. அங்ஙனமாயின் கூந்தலுக்கு அவன் தரும் சிறப்பு எத்தன்மைத்து என்பது விளங்குமன்றோ.

கூந்தல்தான் பெண்களின் அழகுக்கு அழகு செய்வதாகும். என்னதான் அழகே வடிவெடுத்து வந்தவளாயிருப்பினும் தலையில் மயிர் இல்லையெனின் பார்ப்போர் வெறுக்கத்தான் செய்வர். அழகில்லாதவளும் கூந்தலால் ஆறுதலும் வனப்பும் பெறுவதுண்டு.

மயிரால் ஏற்படும் நன்மைகள் குறைவு. மாறாக, சில வேளைகளில் தீமைகள் ஏற்படுவதுண்டு. குறிப்பாக பெண்கள் ஆண்களிடையே, ஆபத்துக்களினின்றும், மறைந்து வாழ முடியாதவர்களாகிறார்கள். டாக்டர் மு. வ. வின் 'பாவை' ஆணுடை தரிக்கையில் தன் கூந்தலை அறுத்து விடுகிறாள்.

ஹென்றியின் சிறுகதையொன்றில், டெல்லா என்பவள் கிறிஸ்துமஸ் பண்டிகையின்போது தன் கணவனுக்குப் பரிசு கொடுக்க விரும்புகிறாள். கையில் ஒருடாலரும் எண்பத்தேழு செனட்களும் தான் இருக்கின்றன. ஆகவே தன் கணவன் வருமுன் கூந்தலைக் கத்தரித்து இருபது டாலர்களுக்கு விற்று ஒரு கடிகாரம் வாங்கி வருகிறாள். மயிரின் மதிப்பு அங்கே!

ஆனால் நம் நாட்டிலோ, மயிரையும் கொடுத்து அத்தோடு கட்டணமாகப் பணத்தையும் கொடுத்துவிட்டு வருகின்றனர் நம்மவர்.

மொத்தத்தில் நம்நாட்டில் ஒரு பழமொழி உண்டு: 'கட்டையைச் சுட்டால் கரியாகும்; மயிரைச் சுட்டால் கரியாகுமா?' என்பதே அது. என்றாலும் வெட்டத் துளிர்க்கும் தன்மையுடையது கூந்தல்.

—நெடுவேள்.

கேட்டீரா? சேதி!

"தமிழ்நாடு என்று பெயர் வைக்க வேண்டுமென்கிறார்கள். இப்படி எதிர்க் கட்சியினர் கூச்சல் போடுகிறவரையிலும், இந்தச்சர்க்கார் பெயர் மாற்றம் செய்யப்போவதில்லை," என்று சிதம்பரத்தில் பேசிய நிதியமைச்சர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். எதிர்க் கட்சிகள் கூச்சல் போடுகிறவரையிலும், சர்க்கார் செய்யாதாம்! தெரிவிக்கிறார் அமைச்சர்!! நல்லதைச் சொன்னாலும், அது எதிர்க் கட்சி சொல்லியது என்றால் அமைச்சர் ஏற்க மாட்டார்போலும்! இது நாள் வரை, இவர்கள் மறுக்கக் காரணம் வேறு ஏதாவது இருக்குமெனஎன எண்ணினோம் "அதெல்லாமில்லை-எதிர்க் கட்சி சொல்லி நாங்கள் கேட்பதா?", என்று தெளிவுபடுத்துகிறார் அமைச்சர். இந்த அழகில், எதிர்க் கட்சிகள் நல்லயோசனைகள் சொன்னால் தம் கட்சி தலை வணங்கி ஏற்கும் என்று சட்டசபையில் பேசவும் செய்கிறார்! உருவான யோசனைகளைச் சொல்வதில்லை என்றும் சாடுகிறார்!! எதிர்க்கட்சிகளின் கோரிக்கைகளிலுள்ள நியாயங்களை மதித்து அவைகளை ஏற்பதுதான் ஜனநாயகம். ஆனால், தாயகத்துக்கு தமிழகம் என்று பெயர் வைக்க மக்களே கோருகின்றனர்! மதிமுக அமைச்சர், இப்படிக் காரணம் காட்டுகிறார்!!

*

மலேயாவில் உள்ள பேராக் மாகாணத்தில் இருக்கிற தஞ்சோங்மாலம் என்ற இடத்தில் கடந்த திங்கள் ஒரு ஒருநிகழ்ச்சி நடந்தது. புது சினிமா கொட்டகை ஒன்றின் பெயரை ஆங்கிலம்—சீனம்—மலாய் மொழிகளில் மட்டும் மின்சார விளக்குகள்மூலம் கொட்டகைமுதலாளிகள் எழுதி இருந்தார்களாம். தமிழ் மொழி இல்லை. இதனால், அங்கு வாழும் தமிழர்கள், தமிழிலும் பெயர் எழுதப்படும்வரை அந்தக் கொட்டகைக்குப்போகக் கூடாது என்று முடிவு எடுத்து அந்தக் கொட்டகையைப் புறக்கணிக்க ஆரம்பித்தார்கள். இதைக்கண்ட கொட்கையாளர், தமிழர் தம் புறக்கணிப்பைக் கண்டு, கொட்டகையில் தமிழுக்கும் இடம் அளித்து தவறைத் திருத்திக் கொண்டிருக்கிறார்!!

*

மச்சாவதாரம் எடுத்தார் எங்கள் திருமால்!—என்று நமது புராணிகர்கள் புகழ்கிறார்களல்லவா இங்கே? மச்சாவதாரமோ, கூர்மாவதாரமோ எடுக்காமல் கடலுக்குள் நடந்து செல்லப் பாதை அமைத்துள்ளனர் ஜப்பானில்! கடலுக்குள் சுரங்கப் பாதை — அதுவும் $2\frac{1}{2}$ மைல் தூரத்துக்கு அமைப்பதென்றால் நினைக்கவே ஆச்சரியமாயிருக்கும் நீருக்குள், ஒருபாதை அதன்மூலம், சாதாரண 'ரோடில்' போவது போல, சங்கடமில்லாமல் நடந்து செல்ல முடியுமாம். 21 ஆண்டுகள் அரும்பாடு பட்டு இந்தப்பாதையைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள், ஜப்பானியர். இந்தப் பாதையில் இரண்டுமாடி வைத்த பஸ்கள் போய்வர முடியுமாம். நடந்து செல்வோருக்கென, தனிப்பாதையும் உண்டாம்!! இந்தப்பாதை அமைக்க $7\frac{1}{2}$ கோடி ரூபாய் செலவாம். ஜப்பானியத் தீவுகளான ஆன்சூவையும் கியூஷுவையும் இப்பாதை இணைக்கிறதாம். கடந்த மார்ச் 9-ந்தேதி, இப்பாதையை ஜப்பானிய உதவிப் பிரதமர் திறந்து வைத்திருக்கிறார்.

*

ஜப்பானைப்போல, சுரங்கப் பாதையொன்று பிரிட்டனிலும் இருக்கிறது! உலகத்திலேயே, இந்த இரண்டு இடங்களிலும்தான் சுரங்கப்பாதைகள் இருக்கின்றன. பிரிட்டனிலுள்ள மெர்சே சுரங்கப் பாதையின் நீளம் 15,000 அடி. இந்தச் சுரங்கப் பாதை, தரையில் அமைக்கப்பட்டதாகும். தண்ணீருக்குள் சுரங்கப் பாதை அமைத்திருக்கும் சாதனையை உலகிலேயே சாதித்துக் காட்டியிருக்கும் நாடு ஜப்பான்தான்!!

*

கல்கத்தாவுக்குப்போய் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட ஆச்சாரியார் தெரிவித்தாராம், "இந்தி உள்ளூர் வார்த்தையல்ல. இந்தியாவில் வாழ்ந்த நாகரீகமற்ற மக்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த மொழிக்கு புராதன பாரசீகர்கள் வைத்த பெயர் அது", என்று. இந்திக்கு மட்டுமா, ஆச்சாரியாரெல்லாம் போற்றும் இந்து மதத்துக்குக் கூட இப்படித்தான் பெயர் வந்ததாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர்!

★

முக்கிய அறிவிப்பு

காஞ்சிபுரத்தில், "திராவிட நாடு" அலுவலகத்திற்கு அருகாமையில் புதிய பெரிய தபால் நிலையம் (Post Office) ஏற்பட்டுவிட்டபடியால், கடிதம், மணியார்டர் முதலியன அனுப்பும்போது, ஏஜண்டுத் தோழர்களும் பிற அன்பர்களும் சின்னக் காஞ்சிபுரம் (Little Kancheepuram) என்று முக வரியில் குறிப்பிட்டு எழுதும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

பொறுப்பாளர்,
"திராவிட நாடு"

2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

முதன்முதலாக ஆங்கிலேயர்களே தெற்கையும் வடக்கையும் இணைத்தார்கள். ஆங்கிலேயர்களின் அடிமையாக நாடு இருளில் கிடந்தது. இந்த இருளில் ஒரு ஒளி என்னவென்றால் முதன் முதலாக அரசியல் அடிப்படையில் வடக்கும் தெற்கும் இணைந்ததே ஆகும். இதில் ஆங்கிலேயர்களின் சுயநன்மையும் உள்ளது. ஏனென்றால் நாடு முழுவதும் டில்லிக்கு அடிமையானால்தான் அவர்கள் தங்கள் ஆட்சியைத் திடப்படுத்த முடியும். ஆகவே தங்களது ஏகாதிபத்திய நோக்கத்தை நிறைவேற்றவே அவர்கள் இதற்கு முன் இல்லாத தெற்கு வடக்கு ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தினார்கள். ஆனால் இந்த ஒற்றுமை வெறும் ஆட்சி முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். நல்லெண்ணமோ தேசிய மனப்பான்மையோ அல்ல. இவை அவர்களுடைய இலட்சியத்துக்கே உலைவைக்கக் கூடியவை. ஆதலால் அவர்களும் இதை இத்தேவையாகக் கருதவில்லை. ஆட்சியின் சௌகரியத்துக்காக வடக்கும் தெற்கும் இணைந்திருக்கட்டும், ஆனால் அவைகளுக்குஇடையே நல்லுறவு இல்லாமலும் இருக்கட்டும் என்றே அவர்கள் முயற்சி செய்தார்கள். சந்தர்ப்பங்களையும் சூழ்நிலைகளையும் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தும் திறமை அவர்களுக்கு இருந்தது. ஆகவே அவர்கள் இம்முயற்சியில் வெற்றி கண்டார்கள். நாம் ஆங்கிலேயர்களைக் குறை கூறுவதில் பயனில்லை. அவர்களுடைய தந்திரம் அது. ஆனால் ஆங்கிலேயர் சென்ற பின்னரும் நாம் நல்லுறவையோ அல்லது தேசீய ஒற்றுமை மனப்பான்மையையோ ஒரு அடி கூட வளர்க்கவில்லை என்பதுதான் வருந்தத்தக்க விஷயமாகும்!!

*

இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் ஷரத்துப்படி 1965-முதல் ஆங்கிலத்தின் இடத்தை இந்தி கைப்பற்றிக்கொள்ளவேண்டும். தெற்கத்திய சிறந்த பெரும் புள்ளிகள் இந்தத் தேதியை ஒத்திப்போட வேண்டும் என்று குரல் எழுப்புகிறார்கள். காங்கிரஸ் கௌஹாத்தியில் இதை ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும் தென்னிந்தியரின் இந்த வேண்டுகோளின் எதிர்ப்பு குறைவதற்கு முயற்சி செய்துள்ளது. கௌஹாத்தித் தீர்மானம் நன்றாக இருந்தாலும் தென்னிந்தியர் திருப்தி அடைந்துவிட்டார்கள் என்று கூற முடியாது. கருத்து வேற்றுமைக்கு வங்கமும் பாஞ்சாலமும் வலுக்கொடுத்திருக்கிறது. இந்தியைத் தேசிய மொழியாக்கவேண்டும் என்று கூறியபோது சியாமாப் பிரஸாத் முகர்ஜி மற்றும் இதர வங்காளிகள் எதிர்த்தபோதிலும், தீர்மானித்த பின் அவர்கள் திருப்தியாக இருந்துவிட்டார்கள். ஆனால் இப்போது அவர்கள் தென்னிந்தியர்களுடன் சேர்ந்துகொள்ளத் தலைப்பட்டுவிட்டனர். தாராசிங்கைத் தாக்கி ராஜாஜி பேசியுள்ளார் என்பது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் தாராசிங்கின் ஆங்கில ஆதரிப்புப் பேச்சுக்கள் இந்தி எதிர்ப்பாளர்களை ஊக்குவித்துள்ளன. தாராசிங் தன் கொள்கைகளுக்காக ஆங்கிலத்தை ஆதரிக்கிறார். ஆனால் அதனால் "ஏக இந்திய மனப்பான்மை"யை அவர் பலவீனப் படுத்துகிறார் என்ற உண்மையை அவர் யோசிக்கவில்லை.

*

மொழியின் இணைப்பு மிகக் கடுமையானது. நாடு முழுவதும் வடமொழி வழக்கில் இருந்தபோது ஆட்சி வெவ்வேறாக இருப்பினும் தெற்கும் வடக்கும் நெருங்கியிருந்தன. மொழியின் பிணைப்பு தளர்ச்சியடையடைய வடக்குக்கும் தெற்குக்கும் வேற்றுமை வளர்ந்தது. ஆனால் மொழி என்ற பிணைப்பு இயற்கையானது. வலுக்கட்டாயமாக அந்த இணைப்பை ஏற்படுத்த முடியாது. அதற்குத் தகுந்த சூழ்நிலையை உண்டாக்க வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியை மக்களாகவே முன்வந்து படிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம், தானே உண்டாகவேண்டுமேயல்லாது பலவந்தமாகச் சுமத்த ஆசைப்படுவது விவேகமல்ல. இதற்கான தேவைகள் பல்வேறுபட்டவை. வியாபாரம் சட்டமன்றங்கள், அரசியல், அரசாங்கம், மதம் அல்லது சமூக அமைப்பு இவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. வியாபாரத்துக்காகவோ அல்லது அரசாங்கத் தேவைக்கோ ஒரு மொழியை மக்கள் படித்தால் அந்த மொழி பரவும், ஆனால் இது நிரந்தரமாக இராது. உதாரணமாக உருதுவை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். உருது அந்நிய நாட்டு மொழியல்ல. நம் நாட்டு மொழிதான். அது அரசாங்கமொழியாக இருந்ததால்தான் இது அதிகம் பரவிற்று. வழக்கு மன்றங்களில் உருது தெரியாமல் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டது. மக்கள் அதன் தேவையை உணர்ந்து படித்தார்கள். ஆனால் அரசாங்க பீடத்திலிருந்து அது இறங்கவே மக்களும் அதைப் படிப்பதை நிறுத்திக்கொண்டார்கள். பஞ்சாப் மாகாணம் உருதுவின் கோட்டை என்று கருதப்படுகிறது. ஆனால் சென்ற பத்து ஆண்டுகளாகக் கல்விபயிலும் மாணவர்களில் ஒருவருக்கும்உருது தெரியாது. கணக்கப்பிள்ளைகளின் வேலை நிறுத்தத்தைச் சமாளிக்க அரசாங்கம் புதிய கணக்கப்பிள்ளை (குமாஸ்தா)களைச் சேர்க்கத் தொடங்கிற்று. அவர்களில் உருது தெரிந்தவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவு. உருது தெரியாதவர்களைக் கொண்டே காரியத்தை நிகழ்த்த பஞ்சாப் அரசாங்கம் ஆரம்பித்தது. ஆகவே அரசாங்கத்தின் ஆதரவு இழந்த உருதுவும் மக்களைக் கவர முடியவில்லை. ஆகவே அரசாங்கம் ஒரு மொழியைப் பிரசாரம் செய்தால் அது அதிக நாள் நீடிக்காது. அரசாங்க ஆதரவு நின்றுவிட்டால் அது வலுவிழந்துவிடும். இப்படிப் பரப்பப்பட்ட ஒரு மொழியை "தேசிய இணைப்புக்குச் சாதனம் என்று கூறமுடியாது. மக்கள் தாங்களாகவே தேசிய சமுதாய உணர்ச்சியுடன் ஒரு மொழியைக் கற்றால்தான் அது பலனளிக்கும். "கடனுக்கு மாரடிக்கும் மக்களின்" மனதில் உண்மையான தேசிய உணர்ச்சி இராது. வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஒரு மொழியைக் கற்பவர்களிடம் உள்ளன்பு இருக்க முடியாது!!

*

கட்சி அரசியலில் ஆள்வோர் தங்கள் கட்சிப்பலத்தை நிலைநிறுத்த அதிகாரங்களை உபயோகிப்பார்களே தவிர, நாட்டின் பொதுநலனில் அக்கறை கொள்ளமாட்டார்கள். ஆகவே, ஆளும் கட்சிக்கு எதிரான கட்சிகள் ஒன்று மாற்றி ஒன்று மக்களிடையே ஆக்கம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கும்.

கோடித்துணி

—[மா. இளங்கோவன்]—

அவர்கள்—தந்தையும் மகனும் தங்கள் குடிசை வாசலருகில் நெருப்பின் முன்பு அமர்ந்து குளிர் காய்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பெண், மகனுடைய மனைவி, உள்ளே பிரசவ வேதனையால் புரண்டாள். இடைவெளி விட்டு விட்டுக் கேட்கும் அவளது அலறல்கள் அந்த இரண்டு ஆண்களின் இதயத் துடிப்பை ஒரு நிமிட நேரத்திற்கு தம்பிக்க செய்தது.

"அவள் பிழைக்கமாட்டாள் என்று தோன்றுகிறது. இன்று முழுவதும் நமக்கு ஒருவேலையும் கிடைக்கவில்லை. நீ உள்ளேபோய் அவளுக்கு எப்படி இருக்கிறதென்று பார்த்துவா!" என்றான் கிழவன், தன் தாடியை தடவிக் கொண்டே.

மகன் துக்கத்தோடு பதில் சொன்னான்:

"அதுதான் அவள் முடிவு என்றால், அவள் சாவதைத் தவிர வேறு வழியில்லையென்றால், எவ்வளவு விரைவில் மரணம் நேர்கிறதோ அவ்வளவு நல்லது. உள்ளேபோய் என்னத்தைப் பார்ப்பது?"

அது ஒரு ஏழைக் குடும்பம். சில மண்பாண்டங்களைத் தவிர அந்த வீட்டில் வேறு சாமான்கள் கிடையாது. கிழிந்த சில கந்தல்கள்தான் அவர்கள் நிர்வாணத்தை அரை குறையாக மறைத்தது.

யாருடைய வயலிலிருந்தோ தோண்டி எடுத்துவந்த கிழங்குகளை இருவரும் சுட்டுத்தின்றுகொண்டிருந்தார்கள். கிழவனின் மனைவி வெகு காலத்திற்கு முன்பே மரித்துப்போனாள். மகன் போன ஆண்டுதான் திருமணம் செய்துகொண்டான். இந்தப் பெண் அங்கே வந்த பிறகு அந்தக் குடும்பத்தில் ஒரு அடுக்குப் பானையும் உறியும் உண்டாக்க தனிமையில் முயன்றாள். மற்றவர்களுக்குத் தானியம் குத்திக் கொடுத்தோ, புல்வெட்டி விற்றோ வயல்களில் களையெடுத்தோ தினமும் ஒருபிடி கருணை அரிசி சம்பாதிப்பாள். "அந்த நாணங்கெட்ட பிராணிகள்" அதைக்கொண்டு வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்வார்கள். அந்தப் பெண்தான் இப்பொழுது பிரசவவேதனையால் சாகத் துடிக்கிறாள். ஒருவேளை, அவள் சாவதின்மூலம் அவர்களைப் பழிதீர்த்துக்கொள்ள முயல்வதாகவும் இருக்கலாம்!.........

கிழவன் தீயிலிருந்து ஒரு கிழங்கை எடுத்துத் தோலை உரித்துக்கொண்டே சொன்னான்:

> வறண்ட நிலத்தில் வளமை இல்லாததைப் போல மென்மையான உள்ளங்களை வறுமை எவ்வளவு கொடூரமாக மாற்றிவிடுகிறது........

"நீ ஒரு தடவை போய்ப் பார்; அவளுக்கு எப்படி இருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள். ஒருவேளை, அதிகமாகவும் இருக்கலாம்; இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு ஏன்? வைத்தியரைக் கூட்டிடலாமென்றாலோ, ஒரு ரூபாய்க்குக் குறையாமல் அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்!"

தான் உள்ளேபோனால், கிழங்கு முழுவதையும் கிழவன் தின்றுதீர்த்துவிடுவான் என்று மகன் பயந்தான்!!

*

நடுநிசியில் மகன் எழுந்து குடிசைக்குள் சென்று பார்த்தபோது, அவன் மனைவி இறந்து குளிர்ந்து கிடப்பதைக் கண்டான்! ஒளியற்ற கண்களின் பார்வை மங்கிப் போயிற்று. உடல் விறைத்திருந்தது.

மொட்டு மலர்வதற்கு முன்பே கருகிவிட்டது—குழந்தை தாயின் கர்ப்பத்திலேயே மாண்டது!

அவன் கிழவனருகே ஓடிவந்தான். இருவரும் உடனே உரக்க அழவும், மார்பிலடித்துக் கொள்ளவும் தொடங்கினார்கள். இந்த அலறலைக் கேட்ட பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் ஓடிவந்தார்கள்; அவர்களைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றார்கள்.

யாரோ ஒருத்தி ஒரு அகல் விளக்கைக் கொண்டுவந்து, அதுவரை இருளின் பூச்சு. திப்பித் திப்பியாக மண்டிக் கிடந்த அந்த அறையில், கும்மிருட்டின் குகையில் விறைத்து மாண்ட அவள் தலைக்கருகில் வைத்தாள்.

அழுது புரளவும், தேம்பிப் புலம்பவும் கூட அவர்களுக்கு அதிகநேரம் இருக்கவில்லை. கோடித் துணி, விறகு, வாய்க்கரிசி—இவைகள் சம்பாதித்தாக வேண்டும்! ஆனால், அவர்கள் கையில், பருந்துக் கூட்டத்திற்கிடையில் சிக்கிய ஒரே ஒரு மாமிசத் துண்டுபோல எதுவுமில்லை!

தந்தையும் மகனும் அழுதுகொண்டே பண்ணையார் வீட்டை நோக்கி நடந்தார்கள். இந்த "நடை பிணங்களைப்" பார்ப்பதற்கே அவர் விரும்பவில்லை!

"ஏண்டா, என்ன? ஏன் அழுகிறீர்கள்?'

கிழவன் மூக்கின் முனை நிலத்தில் முட்டக் குனிந்து வணங்கினான். அவன் கண்களில் கண்ணீர் ததும்பி நின்றது:

"ஐயோ, எசமான்! நான் பெரிய ஆபத்தில் சிக்கிக்கொண்டேன். மருமகள் இராத்திரி இறந்து போனாள். இரவு முழுவதும் அவள் கொடிய வேதனை அனுபவித்தாள். கடைசியில்......என்னத்தை சொல்ல ஐயா, எங்களை ஏமாற்றிவிட்டுப் போய்விட்டாள். இனி எங்களைக் காப்பாற்ற யார்

இருக்கிறார்கள்? ஒருவேளை கஞ்சி ஊற்ற யார் முயல்வார்கள்? எங்கள் குடும்பம் நசித்தது; எல்லாம் போயின. எசமானே! நான் உங்கள் அடிமை. அவளுடைய அந்திமக்கிரியைகளைச் செய்வதற்கு எங்களுக்கு உதவ உங்களைத் தவிர யார் இருக்கிறார்கள்; உங்கள் மனம் இரங்கினால்தான், ஐயா, அவள் உடலைப் புதைக்க முடியும்! நாங்கள் இப்படிக் கெஞ்சிக் கேட்க உங்களைவிட எங்களுக்கு யார் இருக்கிறார்கள்?......"

பெரிய மனிதர் பேசவில்லை. கிழவனிடம் கருணை காட்டுவதில் எவ்வித பொருளும் இருப்பதாக அவருக்குத் தோன்றவில்லை. காய்த்துக் குலுங்கும் மரமல்லவே அவன்!

"போடா இங்கிருந்து, நாயே!"

"எசமான், எசமான், தருமம்!"

"போகிறாயா இல்லையா? போக்கற்றவர்களுக்கு இதென்ன தர்ம சத்திரமா?"

"சாமி! கருணை காட்டுங்கள்! சாமி...சாமி...!"

கடைசியில், அவர் இரண்டு ரூபாய்களை எடுத்து வீசினார். அவர் மனதில் பச்சாதாபம் சுரந்ததால் அல்ல; வீதியிலே வந்து நின்ற ஊர்க்காரர்கள்; அவர்கள் முன்னால் அவர் "தருமதுரை"யாயிற்றே!

கிழவன் மீண்டும் விழுந்து கும்பிட்டுவிட்டுத் திரும்பினான்.

பண்ணையார் இரண்டு ரூபாய்களை கொடுத்த பிறகு, அங்குள்ள வேறு பணக்காரர்கள் சும்மா இருக்க முடியுமா? ஒரு தர்மகர்த்தா — உண்மையிலேயே அவர் கோயில் தர்மகர்த்தா— ஓரணா கொடுத்தார்; மற்றொருவர் நாலணா; இன்னொருவர் இரண்டணா—இப்படி ஒரு மணி நேரத்திற்குள் சுமார் ஐந்து ரூபாய் வருலாயிற்று. ஓரிடத்திலிருந்து கொஞ்சம் தானியமும், மற்றொரு இடத்திலிருந்து விறகும் கிடைத்தன.

நடுப்பகலுக்குப் பிறகு, கோடித் துணி வாங்கி வருவதற்காகக் கிழவனும் மகனும் நகரத்திற்குச் சென்றார்கள். மற்றவர்கள் பாடை கட்டுவதிலும், சில்லரை வேலைகளிலும் ஈடுபட்டார்கள். மென்மையான உள்ளம் படைத்த கிராமப் பெண்கள், மாண்டவளுடைய மிருதுவான தேகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து அவள் துரதிருஷ்டத்தை நினைத்து நினைத்து மாரடித்து அழுதார்கள்.

*

நகர வீதிகளை அடைந்தபோது, இருமருங்கிலும் நீண்டுவளர்ந்து நிற்கும் கடைகளையும் அவற்றில் அடுக்கி இருக்கும் விதவிதமான பொருட்களையும் கண்டு அவர்கள் வியந்தார்கள்.

அவள் உடலை எரிப்பதற்கு வேண்டிய விறகும், வாய்க்கரிசியும் இருக்கின்றன அல்லவா?" என்றான் கிழவன், எதையோ நினைத்துக்கொண்டு.

"உம்..., கோடித்துணி ஒன்றுதான் வாங்கவேண்டும்!" என்று பதில் வந்தது மகனிடமிருந்து.

அப்படியானால் வா. குறைந்த விலையில் ஒன்று வாங்கலாம்!"

இருவரும் சிறிது தூரம் நடந்தார்கள்.

மகன் முகத்தில், திடீரென்று மின்னல் வேகத்தில் ஏதோ மாறுதல்; அவன் தலையை அசைத்தான். மீண்டும் அதே சாயல். உதடுகளின் ஓரத்தில் தெளிவற்ற புன்னகைக் கீறல்......

"அப்பா, அது......இல்லாவிட்டால் என்ன?"

"எது?"

"கோடித் துணி! சவத்தைத் தூக்கும்போது இரவு வெகுநேரமாகிவிடும். அந்த இருட்டில், அந்த இரகளையில், கோடித்துணி எப்படி இருக்கிறது என்று யார் கூர்ந்து கவனிக்கப்போகிறார்கள்?"

"ஆனால், அது ஒரு ஆசாரம், மகனே; சடங்கு!"

"நல்ல ஆசாரம்; நல்ல சடங்கு! எவ்வளவு விசித்திரமாக இருக்கிறதென்று பார், அப்பா; உயிரோடு வாழ்ந்தபோது ஒருதுண்டு பழந் துணிகூடக் கிடைக்காமல் திண்டாடிய ஒருத்திக்கு, செத்த பிறகு கோடித்துணி போர்த்துகிறார்கள்! அதுவும் எதற்காக? வேகும்உடலோடு எரிந்துபோக!"

"பின்னை அது எரியாமல் அவள் உடலிலேயே இருக்குமென்று நீ நினைத்தாய். அவ்வளவு ஏன், மகனே; இந்த ஐந்து ரூபாய்கள் உரிய நேரத்தில் நமக்குக் கிடைத்திருந்தால், ஒரு வைத்தியரை அழைத்து அவளுக்கு சிகிச்சைசெய்திருக்கலாம்; மருந்துகள் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கலாம்; ஒருவேளை, அவள் பிழைத்திருக்கவும்கூடும்!"

"ஆனால். அப்பொழுது இந்த ஐந்து ரூபாய்கள் நமக்குக் கிடைத்திருக்காது!"

சிந்தனை, புழுக்களாக ஊர்ந்து மூளையைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அரித்துத் தின்ன, தந்தையும் மகனும் உயர்ந்த மாடமாளிகைகளுக்கு நடுவே நடந்தார்கள்; ஆங்காங்கே கண்களில் படும் துணிக் கடைகளில் ஏறி இறங்கினார்கள்; பலவகைத் துணிகளைப் பார்த்தார்கள். ஆனால், எதுவுமே அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆர்கண்டி சேலையோ, கோஹினூர் பட்டோ, கடாவ்வாயிலோ, காஞ்சிபுரம் புடவையோ அவர்களுக்கேன்? விலையும் துணியும் ஒத்துவரவில்லை.

*

அவர்கள், விழித்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்ட ஒரு நகரத்தான் அருகில் வந்தான்! "என்ன தேடுகிறீர்கள்? ஒரு ரூபாய் கொடுத்தால் ஒரு புட்டி தரத் தயார்! அதோ, அந்த கூரைக் குடிசையின் பக்கம் வரவேண்டும். யாரிடமும் சொல்லக்கூடாது" கேட்காமலே, தூதுவிடுத்தான், அவன்!!

புட்டி ஒரு ரூபாய்!

"கள்ளா?" என்று கேட்டான், கிழவன்.

"சுழட்டி கள்ளைவிட போதையானது" என்றான் நகரத்தான். பிள்ளையும் அப்பனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். எவ்வளவோ, நாளாயிற்று, கள்ளைப் பார்த்து! குடிசையில் இறந்துகிடக்கும் பெண்ணின் நினைவு, அறுந்தது. அவன் பின்னால், இருவரும் போனார்கள்.

அவர்கள் குடித்தார்கள்; வறுத்த மீன் வாங்கித் தின்றார்கள்; வடையை வாங்கி உருசித்துத் சுவைத்தார்கள்; அதன் பிறகு அவர்கள் உணர்விழந்து உளறினார்கள்.

கிழவன்தான் முதலில் தொடங்கினான்:

"கோடித் துணி வாங்கி இருந்தால், எவ்வித பயனுமின்றி அது வீணில் கருகிச் சாம்பலாகி இருக்கும்; அது ஒருபோதும் என் மருமகள்கூட போகப்போவதில்லை!"

"ஆனால், இந்த மனிதர்கள்,

பதிவுஎண். எம். 4642 தொலைபேசி எண்... {அலுவலகம்..15 இல்லம்...18

ஐயோ கடவுளே, அவர்களுக்கு என்ன பதில் சொல்லுவாய்; கோடித் துணி எங்கே என்று கேட்டால்...?''

கிழவன் சிரித்தான்,

சிங்கம் இரையை நகத்தால் குத்திக் கிழிப்பித்திழுக்கும் ஆவலோடு. அவர்கள் அந்த மீன் துண்டுகளையும் வறுவலையும் வாயில் திணித்து மென்றார்கள். நாணக் குறைவைப் பற்றியோ, அவமானத்தைப் பற்றியோ அவர்கள் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை; நாகரிக நாசுக்கை அவர்கள் அறிந்திருக்க வழியில்லை! இவற்றையெல்லாம் அவர்கள் கண்டு பல்லாண்டுகள் ஆயின—அவ்வளவுதான்!

ஒரு தத்துவ ஞானியைப்போல கிழவன் பேசினான்:

"நம் ஆத்மாக்கள் அவளை வாழ்த்துகின்றன; அவளுக்காக கடவுளிடம் வேண்டிக்கொள்கின்றன. அவை என்றென்றும் நன்றி பாராட்டும்!''

மகன் பேராசையோடு தலை குனிந்தவாறு சொன்னான்:

"நிச்சயமாக அவை அவளை ஆசீர்வதிக்கும்...! கடவுளே! தாங்கள் எல்லாம் அறிந்தவர்; உங்கள் கண்முன்பு ஒன்றும் மறைக்கப்படவில்லை! எங்கள் தேவனே! அவளை சுவர்க்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும், அப்பனே! நாங்கள் இருவரும் மனமுவந்து அவளை ஆசீர்வதிக்கிறோம்; எங்கள் ஆயுளில் தொட்டுமறியாத விதவிதமான ஆகாரம் திருப்தியாக, அவளால் எங்களுக்குக் கிடைத்தது!''

உலகத்தையே மறந்துகொண்டிருந்தார்கள், அவர்கள். ஐந்து ரூபாயை, பிணமான பிறகும் சம்பாதித்துக்கொடுத்த அவளைப் பற்றியகவனமில்லை இருவருக்கும். கவலைகள், பறந்துவிட்டன. ஏதோ, ஒரு கனவுலகில் மிதக்கலானார்கள் இருவரும். மகனின் மனம் அவளுடன் வாழ்ந்த நாட்களின்மீது ஓடியது. அந்த நினைப்பை, உடனே, சுழட்டி ஒரு உருட்டு உருட்டிவிட்டது. அங்கேயே, உருண்டு கிடந்தார்கள்! காலையின் வெய்யில் உடம்பில் உறைத்தது. கண் விழித்துப் பார்த்தபோது, எதற்காக நகரத்துக்கு வந்தோம் என்கிற ஞாபகம் வந்தது. இறந்து கிடக்கும் மருமகளும், அவளுக்காகக் கோடித் துணி வாங்க வந்ததும் நினைவுக்கு வந்தது.

எங்கே போவார்கள் பணத்துக்கு? கோடித்துணி வாங்காமல் போனால், சிரிப்பார்களே!'' அப்பா! இப்படியே, நாம் எங்காவதுபோய் விட்டால் என்ன...,'' மகன் கேட்டான். தந்தை ஆமோதித்தான். அவர்கள் நடக்கலானார்கள். ஆருயிராள், குடிசையில் பிணமாகவே கிடந்தாள். யாரோ ஏற்றி வைத்த அகல் விளக்கும், எண்ணெயில்லாததால் அணைந்து போய்க் கிடந்தது.

❊

எம். ஜி. ஆர். திருப்பணி

அறிவு மணம் பரவுவதில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கொண்டிருக்கும் ஆவல் பெரிதென்பதை நாடு அறியும்! புதுயுகத்தில், வளர்ந்துவரும் புதுமைகள் பல! எனினும், அதன் சிறு ஒளிகூட நமக்குப் படாத அளவுக்கு அறியாமையும் பழைமையும் நமது நாட்டில் படர்ந்துகிடக்கிறது!!

இந்தப் பழைமையையும் அறியாமையையும் விரட்டியோட்ட வேண்டுமென்பதில், கருத்துவேற்றுமை இருக்க முடியாது. ஆனால், அந்தப் பணிக்கு, சமூகத்தின் தூண்களாக விளங்கும் பெரிய மனிதர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று பார்க்கும்போது, வேதனை வெள்ளமாகும். வைரத்திலேமூக்குத்தி! வெள்ளியிலே பல்லக்கு! தங்கத்திலே உலக்கை! கனகாபிஷேகம்! ரத்னாபிஷேகம்! என்று கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவழிப்போர் உண்டு. மாதா மாதம் வரும் திருப்பதி ஏழுமலையானின் வருமானக் கணக்கைப் பார்த்தால், திகைப்பு ஏற்படும்! இலட்ச ரூபாய்க்கு குறையாமல் ஒவ்வொரு மாதமும் உண்டியலில் கொண்டுபோய்ப் போடுகிறார்கள்!!

இப்படிச் செலுத்தும் பணத்தில், ஒரு பகுதியையாவது, அறிவுவளரும் நற்பணிக்கு செலவழிக்கிறார்களாவெனின், கிடையாது! தர்மம் செய்வது என்றாலே—கோயிலுக்குத் திருப்பணி செய்வது, சங்கராச்சாரியாருக்கு கனகாபிஷேகம் செய்வது, உண்டியலில் போடுவது — என்று பெரிய மனிதர்கள் எண்ணுகின்றனரே யன்றி, அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு ஒரு சிலரது பசியைத் தீர்த்தால் என்ன? பல பள்ளிகளைக்கட்டி அறிவு மணம் ஓங்கச் செய்தால் என்ன? — என்கிற பெரிய குணம் வருவதில்லை.

பணம் சம்பாதித்து, அதைச் சேர்த்துவைத்துச் சிரமப்படுவதைப் பார்க்கினும், அதை நல்ல வழியில் செலவிடும்போது ஏற்படும் ஆனந்தம் மிகப்பெரிது — என்றொரு, ஆங்கிலப் பழமொழி உண்டு. அதைக் கவனமூட்டுபவர்போல, உழைப்பின் பலனை, நல்ல பல நற்பணிகளுக்காகச் செலவிட்டு வருகிறார், நடிகத் தோழர் எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் அவர்கள், சக நடிகர்களிடம் நடப்பது பற்றியும், வறியோரைக் கண்டால் அவர் காட்டும் அன்பு குறித்தும், பலர் நம்மிடம் கூறுவதுண்டு. அன்பு காட்டும் இதயம் படைத்தவர், அவர்! அப்படிப் பட்டவர்கள் எப்போதும், நல்ல காரியத்துக்குத் தம்மை ஒப்படைக்கவே செய்வர்!! புரட்சி நடிகர் என மக்கள் போற்றவும், நல்லவர் என நண்பர்கள் வாழ்த்தவும், தோழர்களின் தோழர் எனக் கழகத்தவர் களிக்கவுமான எம். ஜி. ஆர். அண்மையில், சென்னைத் தியாகராயர் கல்லூரிக்குத் தன் மூலமும் தனது ஒத்துழைப்பு மூலமும் 50,000 ரூபாய்களைத் திரட்டி அளித்தார் எனக் கேள்வியுற்றோம். மகிழ்ந்தோம், பணத்தைச் செலவழிக்கும் வகையினை அறிந்து, பணியாற்றும் அவர் குணம் கண்டு.

அவருடைய பண்பைப் பாராட்டும் வகையில் மேற்படி கல்லூரியினர் சில நாட்களுக்கு முன்பு, சட்டசபைத் தலைவர் கிருஷ்ணாராவின் தலைமையில் அண்ணாதுரையைக்கொண்டு. எம்.ஜி. ஆரின் படத்திறப்பு விழாவைச் செய்திருக்கின்றனர். கூத்தாடிகள்! நாடகமாடிகள்! — என்று ஏளனமாகப் பேசப்பட்ட நிலைமாறி, அவர்களது திருஉருவங்கள் கல்லூரிகளில் ஏறுகின்ற நிலை ஏற்பட்டுவருகிறது. பெரிதும் மகிழ்கிறோம்.

பணம் வருவது கடினம்! ஆனால் வருகின்ற பணத்தை வகையறிந்து செலவழிப்பது மிகமிகக் கடினம்!!— அதிலும் நடிப்புலகில், இது மிகமிகக் கடினம். இருந்தும், மனதை நல்ல காரியங்களுக்காகப் பயன்படுத்திவரும் நன்மணிகள் அனைவரும், நம்மவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதில் நமக்கு ஒரு பெருமை இருக்கிறது. இருக்கின்ற இடத்துக்கும், தனக்கும் பெருமை தேடித் தரும் புரட்சி நடிகர் வாழ்க! வளர்க, அவர் அறப்பணி!! ★

காஞ்சிபுரம், 93, திருக்கச்சிநம்பி தெரு 'திராவிடநாடு' அச்சகத்தில்